

ΕΘΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

ΑΝΑΤΡΟΦΗ—ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ—ΓΡΑΜΜΑΤΑ—ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

ΚΑΛΑΙ ΤΕΧΝΑΙ — ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

ΕΤΟΣ Ε' — 1902

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ, ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Τὰ σχολεῖα καὶ αἱ μεταναστεύσεις ὑπὸ Γ. Α. Μπουκουβάλα σελ. 1.—Ἡ Δημοτικὴ Ἐκπαίδευσις ἐν Ῥουμανίᾳ 4.—Ἡ Δημοτικὴ Ἐκπαίδευσις ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ Σχολ. ἔτος 1901—1902 σ. 27.—Τὰ νηπιαγωγεῖα 28, 40.—Ἡ νεοελληνικὴ ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Μ. Ἐκπαιδεύσεως ὑπὸ Γ. Καψάλη 43.—Ἡ Δημοτικὴ Ἐκπαίδευσις ἐν Ἀγγλίᾳ 51.—Θερινὰ μαθήματα εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Ν. Ὑόρκης 64.—Φοίτησις τῶν θηλέων εἰς τὰ Δημοτικὰ σχολεῖα ὑπὸ Σ. Ζουπάνου 69.—Ἡ χρυσοῦ βιβλὸς τῶν Δημ. σχολείων τῆς Γαλλίας 75.—Ἡ τεχνικὴ ἐκπαίδευσις εἰς τὰ Δημ. σχολεῖα 81.—Ἡ Δημ. Ἐκπαίδευσις ἐν ταῖς Ἡν. Πολιτεῖαις 85, 98.—Τὸ ἀξίωμα τοῦ παιδαγωγοῦντος διδασκάλου ὑπὸ Ν. Δ. Νικολάου 89.—Αἱ σχολικαὶ ἐκδρομαὶ ὑπὸ Γ. Μπουκουβάλα 110.—Ἡ Δημ. Ἐκπαίδευσις ἐν Δανίᾳ 128.—Ἡ Δημ. Ἐκπαίδευσις ἐν Πορτογαλίᾳ 137.—Τὸ μονοτάξιον Δημ. σχολεῖον ὑπὸ Ν. Ζερβοῦ 139, 153.—Τὰ Ἀγγλικὰ διδασκαλεῖα 145.—Αἱ ἐξετάσεις ὑπὸ Γ. Μπουκουβάλα 157.—Ἡ ἐκπαίδευσις ἐν Ζυρίχῃ 162.—Τὰ προγράμματα τῶν σχολείων (κατὰ τὸν Ἰούλιον Σίμωνα) 166.—Ἡ Δημοτικὴ Ἐκπαίδευσις ἐν Ῥωσίᾳ 173.—Ἡ Ἀγωγή (κατὰ τὸν Α. Τολστόη) ὑπὸ Β. Μιχαήλ 183.—Τὰ ὄργανα τῶν διδασκάλων 196.—Τὰ βιβλία τῶν Σχολ. Βιβλιοθηκῶν ὑπὸ Γ. Δροσίνῃ 205.—Αἱ ποιναὶ εἰς τὰ Ἑλλην. Σχολεῖα ὑπὸ Σ. Στουραῖτου 206.—Οἱ φοιτηταὶ τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου 213.—Τὸ ὄρολόγιον τοῦ προγράμματος ὑπὸ Γ. Τριβοῦζα 217.—Ἡ ἑλληνικὴ Δημοτ. Ἐκπαίδευσις ἐν Μακεδονίᾳ ὑπὸ Γ. Μπουκουβάλα 221.—Ἡ διδάσκαλος τῶν Ἀμπελακίων ὑπὸ Σ. Λάμπρου 229.—Οἱ διδάσκαλοι καὶ αἱ ἐκλογαὶ ὑπὸ Σ. Λυκούδη 241.—Ὁ δεκάλογος τοῦ διδασκάλου 243.—Ἡ διδασκαλία τῆς ἱστορίας 256.—Σχολικὰ ἄσματα ὑπὸ Σ. Λάμπρου 257.—Τὰ αἰκήματα τῶν Ἑλλ. Σχολείων 265.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΗΘΙΚΑ

Τὰ τυχηρὰ παιγνίδια σελ. 17.—Τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα ὑπὸ Ε. Λυκούδη 51.—Ἐἶνε ἀντάξιον τοῦ κόπου τὸ ζῆν; (κατὰ τὸν Briedel) ὑπὸ Δ. Μαρίνου 54, 61.—Οἱ «Ξεριζωμένοι» 67.—

Νέα ψυχαγωγία ὑπὸ Ε. Λυκούδη 73.—Ἡ αὐταπάρνησις 87.—Αἱματηραὶ ἑσρταὶ ὑπὸ Ε. Λυκούδη 97.—Τὸ καθήκον ὑπὸ Φ. Βουτσινᾶ 107, 114.—Ἡ φαντασία (κατὰ τὸν Ζανέ) ὑπὸ Δ. Μαρίνου 110.—Αἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς (κατὰ τὸν Λώμποκ) ὑπὸ Θ. Φλωρᾶ 124, 137, 151, 163, 175, 188, 198, 212, 224, 236, 245, 259, 269, 273, 282.—Ὁ Οἶκος (ἀπὸ τὸ Σουοδικόν) ὑπὸ Ν. Ι. Κατζιδάκι 161.—Ἡ Πρόνοια (κατὰ τὸν Ἰούλιον Σίμωνα) ὑπὸ Σ. Πετσάλη 186.—Ἡ Εὐθύνη καὶ ἡ Ἀνεξαρτησία (κατὰ τὸν Ζανέ) ὑπὸ Δ. Μαρίνου 253.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἡ τέχνη καὶ τὸ σχολεῖον σελ. 13.—Ἡ Αἰσθητικὴ (κατὰ τὸν Jold) ὑπὸ Β. Μιχαήλ 133, 147.—Ἡ ἀντικειμενικὴ αἰσθητικὴ (κατὰ τὸν Ἀλ. Ρίγλ) ὑπὸ Β. Μιχαήλ 193.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ—ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

Διονύσιος Ῥώμας ὑπὸ Γ. Α. Μπουκουβάλα, σ. 25.—Αὐτόγραφον ὑπόμνημα Περαιτοῦ σ. 37, 57.—Ἡ Ἀρχαιοτάτη Μακεδονία σ. 104.—Γεώργιος Καλοσγούρος σ. 118.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ὁ πατέρας μου ὑπὸ Ι. Παλέμη σελ. 4.—Πλάτανος καὶ περικοκλάδα ὑπὸ Ι. Παλέμη 45.—Ἦμος (εἰς τὸν Σολωμόν) ὑπὸ Κ. Παλαμᾶ 123.—Οἱ Παρία (κατὰ τὸ Γαλλικόν τοῦ Κοππέ) ὑπὸ Δ. Βικέλα 232.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ὁ λαγνὸς τῶν 100,000 σελ. 20, 32.—Κλοπὴ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Παπαδοπούλου 69.—Τὸ θαύμα ὑπὸ Α. Κοσμῆ 80.—Θηριώδης σύζυγος (κατὰ τὸ Ῥωσικόν) ὑπὸ Α. Κωνσταντινίδου 91.—Σαράντα ἔτη (ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ) ὑπὸ Ι. Πρωΐου 115.—Γιὰ τὰ ὀνόματα ὑπὸ Α. Παπαδιαμάντη 158.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἄγνωστος κόσμος ὑπὸ τὸ μέγιστον ἐν τῇ κόσμῳ δάσος σελ. 30.—Τὰ ὀφέλιμα βιβλία κατὰ τὸ ἔτος 1901, 35.—Ὁ φωτογραφικὸς σύλλογος

της Ὀδύσσειας ὑπὸ Γ. Πρωΐου 76. — Οἱ φαίροι τῶν Ἰνδιῶν ὑπὸ Α. Σαμοθράκη 101. — Αἱ μέλισσαι καὶ οἱ διδάσκαλοι ὑπὸ Γ. Δροσίνη 122. — Τὸ δένδρον καὶ ὁ ἄνθρωπος 130. — Ἀμεληθεῖσα πηγὴ ἔθνικοῦ πλοῦτου ὑπὸ Ε. Λυκούδη 169, 181. — Ἡ σφαγὴ τῶν κηφόνων (κατὰ τὸν Μαίτερλιγκ) 171. — Ἡ Μονὴ τοῦ τιμίου Προδρόμου παρὰ τὰς Σέρρας ὑπὸ Ν. Βασιλίου 191. — Ἡ γερμανικὴ φιλολογία καὶ ὁ Ἄϊνε 202. — Σχολικαὶ ἐκδρομαὶ ὑπὸ Ν. Βάγια 235. — Τὰ μνημόσυνα ἐν Σαλαμῖνι 247. — Θάνατος μελισσοκόμου 249. — Ἡ Αἴτνα (κατὰ τὸν Ἄννοτῶ) ὑπὸ Γ. Πρωΐου 267. — Ἡ Νεκρὰ πόλις (κατὰ τὸν Ἄννοτῶ) ὑπὸ Γ. Πρωΐου 277. — Διὰ τὸν Πανάγιον Τάφον ὑπὸ Ν. Βάγια 275. — Ὁ Γῦρος τῆς οἰκίας ὑπὸ Α. Π. Κουρτίδου 280.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τὸ ὕγρον ψῦχος σελ. 9. — Ἡ ὑγιεινὴ τῶν ζώων 46. — Τὰ βραχιονικὰ παιδία 65. — Ἡ φθίσις καὶ οἱ διδάσκαλοι ἐν Γαλλίᾳ 105. — Αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις 142. — Πῶς δυνάμεθα νὰ προσταχθῶμεν ἀπὸ τὴν φθίσιν 233. — Ὑγιεινὰ διατάξεις τῶν Πρωσσοῦ. Παρθεναγωγείων 239.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

Παιδικὴ ἀγαθοεργία σελ. 11. — Ἡ Βιομετρικὴ 23. — Κατὰ τοῦ φιλήματος 35. — Τὸ βόρειον σέλας 70. — Κρανιοσκοπία 83. — Φυσιολογία τοῦ γέλωτος 95. — Βασιλικὸν εἰδύλλιον 167. — Αἰγυπτιακὰ εἰδήματα 178. — Αἱ ἐφημερίδες εἰς τὰ σχολεῖα 203. — Παραγωγὴ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου 227. — Ἡ μέταξα 274.

ΓΝΩΜΑΙ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΝ

Σελ. 11, 60, 71, 83, 96, 107, 120, 144, 179, 204, 228, 240, 251, 263, 275, 284.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σελ. 71, 107, 168, 179, 228, 250, 263.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Σελ. 12, 23, 36, 48, 60, 72, 83, 96, 108, 120, 132, 144, 156, 168, 180, 192, 204, 216, 228, 240, 251, 264, 275, 284.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΙΣ

Πρὸ τριῶν ἐτῶν περιοδεῖων ἀνὰ τὰ βόρεια τῆς Ἰθάκης μέρη ἐγενόμην αὐτόπτης μάρτυς συγκινητικώτατης σκηνῆς. Ἐπὶ τῆς γραφικῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης ἀπὸ τῆς πρωτευούσης τῆς νήσου εἰς τὸ Πολυκτόριον, πολυπληθῆς συνοδεία ἐκ γερόντων, παιδίων καὶ γυναικῶν αποτελούμενη καθήρχετο ἐκ βορειῶν τῆς νήσου χωρίων σιωπηλῇ καὶ πενθοῦσα, ὡς νὰ προέπεμπε πρόσωπον προσφιλές εἰς τὴν ὑστάτην του κατοικίαν. Ὡς προφυλακῆ, οὕτως εἶπεῖν, προεπορεύετο ψωραλέος ὄνος βασιτάζων ἐπὶ τῶν ὀστεωδῶν νώτων του μικρὸν κιβώτιον. Ἀκριβῶς ὅπισθεν τούτου ἠκολούθει ἐφθασ εὐσταλῆς φέρων συγκίς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του χρωματιστὸν μαντήλιον διὰ νὰ ἀπομάτῃ τὰ δάκρυά του καὶ ὑποβασταζόμενος ἐκ τοῦ βραχιονοῦ ὑπὸ μίξοπολιῶν ἀνδρῶν. Ἡ συνοδεία ἐφθασεν εἰς καμπὴν τῆς ῥηθείσης ὁδοῦ καὶ ἐκεῖ ἐσταμάτησεν. Ὁ νεανίσκος μὴ δυνάμενος ἐκ τῆς κατεχούσης αὐτὸν συγκινήσεως νὰ στηριχθῇ εἰς τοὺς πόδας του ἐκάθισεν ἐπὶ προεξέχοντος λίθου καὶ τότε ἡ πέριξ ἔρημος ἀντήχησεν ἐκ τῶν λυγμῶν τῶν συνταρακτόντων τὰ στήθη του. Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νέου τούτου πίπτουν διαδοχικῶς ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, αἱ ἀνήλικαι ἀδελφαί, κατασπαζόμεναι ἐν ὀλοφυρμοῖς καὶ γόοις, οἱ ὅποιοι θὰ συνεχίνουσι καὶ τὸν σκληρότερον λίθον. Οἱ λοιποὶ συνοδοί, ἄφωνοι οἱ πλείστοι, μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς συμμετέχουν τῆς θλιβερᾶς σκηνῆς, μὴ τολμῶντες νὰ ταράξωσι τὸν συγκινητικώτατον ἀποχωρισμόν. Τέλος μετὰ δειλίας οἱ γενναϊότεροι τούτων ἀποσπῶσι τοὺς συγγενεῖς ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς τοῦ νεανίσκου ἀγκάλης, ψιθυρίζοντες λόγους ἐνθαρρυντικούς καὶ ὁ νέος οὕτως, εἰς τὰς παρειὰς τοῦ ὁποίου μόλις οἱ πρῶτοι ἰουλοὶ ἀναφαίνονται, ἀναλαμβάνει ἢ προσποιεῖται ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν ψυχραιμίαν του καὶ, ἀφ' οὗ ἀντήλλαξε μετὰ πάντων τῶν προεκπεμπόντων αὐτὸν γλυκύτατον ἀσπασμόν, προσέθη μὲ σταθερώτατον βῆμα, ἀκολουθούμενος μόνον ὑπὸ τοῦ μίξοπολιῶν ἀνδρός, ὅστις ἤτο ὁ πατήρ του, συχνὰ στρεφόμενος καὶ διὰ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ μαντηλίου του διαπέμπων τοὺς ὑστάτους ἀποχαιρετισμούς.

Ἡ συνοδεία ἐπιστρέφει καὶ τὴν κάτωχρον μητέρα παραμυθοῦν οἱ συγχωρικοί, προαγγέλλοντες ὅτι τὸ ταξίδιον αὐτὸ τοῦ ξενιτευμένου τέκνου τῆς θὰ εἶνε ἡ εὐτυχία τοῦ οἴκου τῆς.

Ἡ μήτηρ ἐφάνη ὅτι ἐπέισθη καὶ ἐνθαρρυνθεῖσα καὶ αὐτὴ ἐκ τῶν εὐγλώττως ὑπὸ τῶν χωρικῶν ἀναφερομένων παραδειγμάτων, καθ' ἃ διὰ τοῦ χρυσοῦ τοῦ εἰσρεύσαντος ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ πατρῷο οἴκου ἀνεκαινίσθησαν, νέοι ἠκοδομήθησαν, ἀδελφαὶ ἀποκατεστάθησαν, ἐσκουπίσε τὰ δάκρυά της καὶ μὲ ἐλπίδος μειδίημα περὶ τοῦ εὐτυχοῦς τῆς οἰκογενείας τῆς μέλλοντος προσιωνίζετο οὐχὶ μακρὰν τὸν χρόνον, κατὰ τὸν ὅποιον θὰ ἐξαργυρῶν τὰς ἐκ χρυσοῦ συναλλαγματικὰς εἰς τὸν γνωστὸν τοῦ χωρίου της τοκιστήν.

Καὶ ὁ ξενιτευόμενος νεανίας προχωρεῖ μέλλει νὰ διασχίσῃ ἀπεράντους καὶ ἀξένους θαλάσσας, ἵνα φθάσῃ εἰς Αὐστραλίαν, ὅπου τὸ ἐπιχειρηματικὸν τῶν συνησιωτῶν του πνεῦμα ἀπὸ τινῶν δεκάδων ἐτῶν ἐχάραξε νέον στάδιον δρασεως ἐμπορικῆς. Ἡ λάμψις χρυσῶν τινῶν νομισμάτων ἐκείθεν διαπεμπομένων θαμβῶναι τοὺς κατοίκους τῶν συμπολιτῶν τοῦ Ὀδυσσεῦς καὶ ἐν ᾧ ἐκείνος ἐλογίζετο ὡς ἡμέραν ὑψίστης εὐδαιμονίας ἐκείνην, καθ' ἣν θὰ ἐβλεπε καὶ καπνὸν ἀναθρόσκοντα ἀπὸ τῶν καπνοδόχων τῆς πατρίδος του, οὗτοι ὡς γοητευμένοι καταλείπουν καὶ τὸ θάλασπος τῆς μητρικῆς ἀγκάλης καὶ τὴν ἀπαράμιλλον γλυκύτητα τοῦ οὐρανοῦ των καὶ σπεύδουν παράφοροι, διψαλέοι νὰ βροθῶσιν εἰς τὰς φλέβας ἀξένου γῆς, ἵνα κορέσωσι τὴν δίψαν των τοῦ χρυσοῦ τὴν ἀνάθεκτον. Καὶ οὕτως ἐκ τῶν πλείστων χωρίων τῆς πρὸς τὴν Στερεάν προεχούσης προβλήτος ἐκείνης ἐξεπατρίσθη ἡ ἄρρη νεότης καὶ ὑπελείφθησαν μόνον γέροντες καὶ μητέρες καὶ νεάνιδες καὶ ἀνήλικαι ἀδελφαί.

Ἡ προεκτεθεῖσα τοῦ Πολυκτορίου σκηνὴ ἀναμνησθητῶς ἐπαναλαμβάνεται κατ' ἔτος εἰς πολλὰς ἐπαρχίας τῆς ἡμετέρας πατρίδος, ἐνθα τὸ ρεῦμα τὸ μεταναστευτικὸν αὐξάνεται ὀγκοῦμενον ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος. Καὶ ὁ ἡμερήσιος τύπος μάτην κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ἐκ τῆς ἀραιώσεως ταύτης τοῦ πληθυσμοῦ, κινδύνου οἰκονομικοῦ, κινδύνου ἠθικοῦ, κινδύνου κοινωνικοῦ.

Δὲν φρονοῦμεν ὅτι ὁ αἰσθανόμενος ἐν ἑαυτῷ σφοδρὸν τὸ πῦρ πρὸς δρᾶσιν ἐν εὐρύτερῳ ὀρίζοντι θεὸν νὰ καταπνίξῃ τῆς ὀργῆς φύσεώς του τοὺς παλμούς καὶ νὰ προσκολληθῇ εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος καὶ ἐκεῖ νὰ φυτοζωήσῃ. Ἡ ὑποστήριξις τοιαύτης γνώμης ἀντίκειται πρὸς τὴν ἀνέκαθεν ἐκδηλωθεῖσαν φιλαπόδημον τοῦ Ἑλλήνος τάσιν, ἐξ ἧς καὶ ἡ ἡμετέρα χώρα καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐκαρπώθησαν ἀνυπολόγιστα ἀγαθὰ. Ὁ ἀετὸς δὲν περιορίζεται ἐν κλωβῷ. Ἡ θὰ καταθραύσῃ

τά περιέρχοντα αὐτὸν σύρματα καὶ θὰ ἀναπτῆ εἰς τοὺς αἰθέρας, ἢ θὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς στενοχωρίας. Ἀλλὰ πόσοι εἶνε οἱ ἀετοὶ τοῦ πνεύματος, οἱ ἀετοὶ τῆς ἐνεργητικότητος; Αἱ καθ' ἐκάστην διαβιβαζόμεναι εἰδήσεις ἐκ τῶν ὑπερκεανίων ἑλληνικῶν παροικιῶν εἰκονίζουσι δυστυχῶς τὴν κατάστασιν τῶν ἡμετέρων ὁμογενῶν λίαν δυσάρεστον. Παρὰ τοὺς εὐαριθμούς εὐποροῦντας ἐκ τούτων πληθὺς πεινῶντων καὶ γυμνητευόντων ὑποβάλλονται εἰς ἀνηκούστους στερήσεις, διάγοντες βίον ἀβίωτον καὶ διασύροντες ἀδικῶς τῆς πατρίδος τὸν ὄνομα, εὐτυχεῖς λογιζόμενοι, ἐὰν δύνανται νὰ ἐξοικονομῶσι τὸν ἄρτον αὐτῶν διὰ τῶν βαναυσωτέρων καὶ εὐτελεστέων ἐργασιῶν.

Καὶ ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῶν κακουχιῶν καὶ τῆς δυστυχίας ποθεῖν τὸν οὐρανὸν τῆς πατρίδος τῶν, τὸν ὅποιον, φεῦ! ἀμφίβολον εἶνε, ἐὰν θὰ δυνήθωσι νὰ ἐπανίδωσιν ὡς στερούμενοι τῶν μέσων τῆς ἐπιστροφῆς.

Καὶ ὅμως πόσοι τούτων δὲν θὰ διήγον εὐτυχεῖς, ἐὰν μὴ παρεγνώριζον τῆς πατρίδος τὴν ἀνίαν, ἐὰν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν διηνοίγοντο καὶ διέβλεπον τὸν πλοῦτον, τὸν ὅποιον καταφρονοῦν καὶ ἀπέρχονται νὰ βιβῶσιν εἰς ἀγῶνας ἀγνώστους, μὴ φέροντες τὰ ἐφόδια, τὰ ὅποια ἀπαιτεῖ ὁ λυσσώδης ἀνταγωνισμὸς ὁ διεξαγόμενος εἰς τὰ διεθνή ἐκεῖνα κέντρα. Ἀλλὰ ἡ φαντασία τῶν ἀπλοικῶν μεταναστῶν ἀρίνεται ἀχαλίνωτος καὶ παρασύρει αὐτοὺς πολλάκις εἰς τὸν ὄλεθρον, ἐπαγομένη ἀπείρους καὶ εἰς τὸ κράτος καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ζημίας. Αἱ ἐκάστοτε ἐκπεμπόμεναι ἐγκύκλιοι πρὸς τὰς διοικητικὰς ἀρχὰς περὶ ἀποτροπῆς τῶν κατοικῶν ἀπὸ τῶν μεταναστεύσεων, ἢ δημοσίευσίς τῶν ἐκθέσεων τῶν προξενικῶν ἀρχῶν, αἱ ὅποιαι διὰ τῶν ζοφερωτέρων χρωμάτων ζωγραφοῦν τὴν κατάστασιν τῶν πλείστων ἐκ τῶν μεταναστῶν, δὲν ἐπενήργησαν ἀποτελεσματικῶς ἐπὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν, ὡς ἐμφαίνει ὁ καθ' ἑτος πολλαπλασιαζόμενος ἀριθμὸς τῶν ἐκπατριζομένων. Καὶ δὲν ἐπενεργεῖ, διότι τὸ μικρόβιον τῆς μεταναστεύσεως ἔχει ἤδη ἀπὸ πολλοῦ εἰσχωρήσῃ καὶ καλλιεργηθῆ καὶ ἡ καταπολέμησις αὐτοῦ καθίσταται πλέον δυσχεροστάτη. Ἀνάγκη λοιπὸν ὁ κοινωνικὸς ὀργανισμὸς τῶν φιλαποδήμων χωρῶν τῆς ἡμετέρας πατρίδος νὰ προδιατεθῆ οὕτως, ὥστε νὰ μὴ εἶνε ἐπιδεκτικὸς εἰς τὴν εἰσβολὴν τοῦ ἐπιβλαβοῦς τούτου μικροβίου. Καὶ τὴν προδιάθεσιν ταύτην δὲν εἶνε δυνατόν ἄλλο μέσον τελεσφόρως νὰ παρασκευάσῃ ἢ τὸ Σχολεῖον.

Εἰς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας, καὶ δὲ εἰς Γαλλίαν, παρετηρήθη ἀπὸ τινος τάσις σφοδρᾶ τῶν κατοικῶν πρὸς ἐγκατάλειψιν τῶν χωρίων καὶ συγκέντρωσιν εἰς τὰς πόλεις. Κατὰ τὴν τελευταίαν μάλιστα ἀπογραφὴν ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἐλάττω-

σις τοῦ πληθυσμοῦ πολλῶν χωρίων εἶνε τοσοῦτον ἐπισθητή, ὥστε ἐπαπειλοῦνται ταῦτα ἐκ τελείας ἐρημώσεως. Πρὸς καταπολέμησιν τῆς κοινῆς ταύτης πληγῆς ἡ πολιτεία ἐπεκατέστη τὴν συνδρομὴν τοῦ σχολείου καὶ ἐκ τούτου οἱ ἐγκριτώτεροι τῶν παιδαγωγῶν ἠσχολήθησαν καὶ ἀσχολοῦνται περὶ τὴν ἐξεύρεσιν τῆς μεθόδου, δι' ἧς εὐστοχώτερον θὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἀποτροπὴ τῶν κατοικῶν ἀπὸ τῶν συγκεντρώσεων. Καὶ τὸ πόρισμα τῶν μελετῶν αὐτῶν διευτυπώθη εἰς κανόνας πρακτικωτάτους.

Παρ' ἡμῖν καὶ ἡ συγκέντρωσις αὕτη ἤρξατο ἀπὸ τινος παρατηρουμένη, ἀλλ' ὁ ἐξ αὐτῆς κίνδυνος δὲν εἶνε τοσοῦτον μέγας ὅσον ὁ ἐκ τῆς μεταναστεύσεως εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ πρὸς παράκωλυσιν αὐτῆς κυρίως κέκληται τὸ σχολεῖον νὰ ἐκπληρώσῃ σπουδαιωτάτην ἀποστολήν.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀποδυθῶσιν οἱ ἡμέτεροι διδάσκαλοι εἰς τὸν ἐθνικώτατον τούτον ἀγῶνα, ἀνάγκη νὰ πεισθῶσιν αὐτοὶ πρῶτοι καὶ δὴ οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς φιλαποδήμους τόπους περὶ τῆς βλάβης τῆς προσγινομένης εἰς τὸ ἡμέτερον ἔθνος, βλάβης, ὡς ἐλέχθη, πολλαπλῆς. Καὶ πρῶτον τραῦμα καταφέρεται ἐκ τῶν ἀθρόων μεταναστεύσεων εἰς τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν. Ὑπάρχουν σήμερον πλεῖστα χωρία καὶ ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐν ταῖς νήσοις καὶ ἐν τῇ Στερεῇ, τῶν ὁποίων ὁ πληθυσμὸς κατέστη ἀνισσοκλήης, ὑπερπλεονάζοντος μὲν τοῦ θήλεος φύλου, σημαντικῶς δὲ ἐλαττωθέντος τοῦ ἀνδρικοῦ. Ἐπακολούθημα τῆς ἀνισότητος ταύτης εἶνε ἡ σπάνις τῶν γάμων καὶ ἡ καταδίκη ἐπομένως πολλῶν παρθένων εἰς αἰδίου ἀγαμίαν. Καὶ ναὶ μὲν πολλοὶ τῶν μεταναστῶν διατηροῦντες εἰς τὴν καρδίαν τῶν ζωηρὰν τὴν στοργὴν πρὸς τὸ πάτριον ἔδαφος ἐπανέρχονται μετὰ πολυετῆ ἀποδημίαν καὶ ἐκλέγουσιν τὴν σύντροφον τοῦ βίου τῶν ἐκ τῆς γενεθλίου χώρας. Ἀλλὰ τὸ φαινόμενον τούτο, ὅπερ εἰς παλαιότερους χρόνους παρουσιάζετο συχνά, σήμερον εἶνε σπανιώτερον καὶ βραίνει ὀσημέραι ἐκλείπον. Διότι οἱ πλείονες τῶν μεταναστῶν ἢ μένουσιν ἀγαμοὶ καθ' ὅλον τὸν βίον τῶν, ἢ νυμφεύονται εἰς τὰς χώρας, εἰς τὰς ὁποίας ἐργάζονται. Καὶ τῆς ἀγαμίας ταύτης ἐπακολούθημα εἶνε ἡ ἀπὸ τινος παρατηρουμένη χαλάρωσις τῶν ἠθῶν καὶ ἡ οἰκογενειακὴ ἐπομένως ἔκλυσις.

Ἀλλὰ πλὴν τῆς πληγῆς ταύτης τῆς ἀναγομένης εἰς τὰ οἰκογενειακὰ ἤθη, ὑπὸ ἐθνικὴν ἐποψίν ἢ ζημίαν εἶνε πολλῶν μείζων. Κατὰ τὴν στατιστικὴν τῶν στρατολογικῶν γραφείων οἱ πλείστοι τῶν καθ' ἑτος σημειουμένων ὡς λιποστράτων ἀνήκουν εἰς τοὺς μετανάστας. Χωρίζόμενοι οὕτοι δι' ἀπεράντων ἀπὸ τῆς πατρίδος τῶν θαλασσῶν, καὶ ἂν θέλουν, ἀδυνατοῦν νὰ σπεύσουν πρὸς ἐκπλήκτους καὶ οὕτως ἀραιοῦνται πρὸς τὴν χώραν καθήκοντος καὶ οὕτως ἀραιοῦνται

κατ' ἑτος αἱ τάξεις τῶν στρατευσίμων ἐξοστεινῶντος τοῦ ἐθνικοῦ ὀργανισμοῦ.

Οὐχὶ ὀλιγωτέρα δὲ καὶ ὑπὸ ἐποψίν οἰκονομικὴν εἶνε ἡ ἐθνικὴ ζημία. Πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καταλείπονται ἀπεράντοι ἐκτάσεις ἀκαλλιεργήτοι καὶ ἀπόλλυνται οὕτω πρόσδοι, πρὸς τὰς ὁποίας δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξισωθῶν τὰ ἐκπεμπόμενα ἐκ τῆς ξένης χρηματικὰ ποσά, προῖον πολυετούς, ἐπιμόχθου καὶ ταπεινωτικῆς ἐργασίας.

Ταύτας καὶ ἄλλας ἔτι πολλαπλᾶς ζημίας ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τῶν οἱ διδάσκαλοι ἄς φιλοτιμηθῶσι, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτοὺς φιλοπατρίαν καὶ φιλοπονίαν, ἀπὸ νεαρωτάτης ἡλικίας νὰ ἐνσπείρωσιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν τὴν μισαποδημίαν. Ὁ ἀγὼν δὲν εἶνε δυσχερής. Τὸ ἄριστον μέσον εἶνε ἡ ἀναρρίπισις τοῦ πρὸς τὸ πάτριον ἔδαφος ἔρωτος, τὸν ὅποιον φύσει, οὕτως εἰπεῖν, κέκτηται πᾶς ἄνθρωπος καὶ δὴ ὁ Ἕλληνας.

Καὶ πρὸς ἐξέγερσιν τοῦ συναισθήματος τούτου ὅσον ἐνεστὶ σφοδρότερον ὁ διδάσκαλος ἔχει πολῦτιμον ἐπίκουρον τὴν τε παλαιὰν καὶ τὴν νεωτέραν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν τῆς ἡμετέρας χώρας. Δὲν ὑπάρχει ἀκτὴ, δὲν ὑπάρχει βράχος, δὲν ὑπάρχει τοπίον, τὸ ὅποιον νὰ μὴ διαλαλή εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἑλλήνος καὶ ἐν ἐξοχον γεγονὸς ἀπὸ τῶν ὀμιχλωδῶν τῆς μυθολογίας χρόνων μέχρι τῶν ἐσχάτων. Τὰ μνημεῖα λοιπὸν τὰ παλαιὰ τὰ ἐγκατεσπαρμένα εἰς τὴν χώραν, αἱ θέσεις, ἐν αἷς διεδραματίσθησαν τὰ ἀθάνατα τῶν προγόνων μεγαλουργήματα, ἄς χρησιμεύσωσιν εἰς τοὺς ἡμετέρους διδασκάλους ὡς ἀφῆτηρία, ὅπως ὑπεκκλύσωσι τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν πατρίδα.

Καὶ οὐ μόνον ἐντὸς τοῦ σχολείου δύναται ὁ διδάσκαλος διὰ τῶν μαθημάτων τούτων νὰ ἐκκολάπτῃ τὸ φιλόπατρι τῶν παιδῶν συναισθημα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς διαφόρους διδακτικὰς ἐκδρομὰς, καὶ μάλιστα κατὰ ταύτας. Ἡ ἐπίσκεψις τῶν μνημείων καὶ τῶν θέσεων τῶν ἱστορικῶν καταλείπει ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν εἰς τὸν μαθητὴν, ἐὰν ὁ διδάσκαλος διὰ προσφοῦς ἐπιτοπίου διδασκαλίας ἀπευθυνομένης κυρίως εἰς τὴν καρδίαν ἀγωνισθῆ νὰ ἀναπαραστήσῃ ὅλοζώνταντα τὰ προγονικὰ ἀνδραγαθήματα.

Κατὰ τὰς ἐκδρομὰς δ' ἔτι ὁ διδάσκαλος ἔχει ἐπίκουρα οὐ μόνον τὰ προρρηθέντα μαθήματα, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς φυσικῆς ἱστορίας. Ὁ οὐρανὸς τῆς πατρίδος μας ὁ φιλόξενος, ὁ γλυκὺς, ὁ πρῶτος, ὁ διαυγὴς ἄς παραβληθῆ πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸν ἄξενον, τὸν ἄγριον, τὸν σκυθρωπὸν τῶν πλείστων χωρῶν, ὅπου ἀναγκάζονται νὰ διάγωσιν οἱ μετανάστας χάριν ὀλίγων κερμάτων καὶ τούτων κερδαίνομένων διὰ μέσων ταπεινωτικῶν τῆς ἑλληνικῆς ἀξιοπρεπείας. Ἄς ἐξαρθῆ τὸ κάλλος τῶν ἑλληνικῶν τοπίων, αἱ

γραμμικὰ τῶν ὄρεων αἱ καλλιτεχνικαί, τῶν ἀκτῶν ἢ ἀπαράμιλλος χάρις, τῆς βλαστήσεως ἢ ποικιλία καὶ ἄς ἐμβαπτισθῆ ἡ ψυχὴ τῶν εἰς τὸ πάντοθεν περιβάλλον αὐτοὺς καλὸν καὶ χαρῖεν. Ἄς παρασταθῆ τέλος ὡς ἔκτακτος τοῦ δημιουργοῦ εὐνοια τὸ ὅτι προώρῃσεν αὐτοὺς νὰ κατοικῶσιν εἰς χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφθόνως ἐπεδαψίλευσε τὰ ἀγαθὰ του.

Καὶ ἐν ἀρχῇ κατὰ τὴν νεαρωτάτην ἡλικίαν δὲν εἶνε οὔτε συμφέρον οὔτε ἀναγκαῖον ὁ διδάσκαλος νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς προσπάθειάς του πρὸς ἐμπνευσιν στοργῆς πρὸς τὴν μεγάλην πατρίδα. Ὁ παῖς δυσκόλως δυνάμενος νὰ συλλάβῃ τὴν ἔννοιαν τῆς μεγάλης πατρίδος προσηλοῦται εἰς τὸν στενὸν τοῦ χωρίου τοῦ ὀρίζοντα. Τὸ χωρίον τοῦ λοιποῦ ἄς ἀγαπήσῃ, διότι ἐπὶ τῆς ἀγάπης ταύτης ἐρείδεται καὶ ἡ πρὸς τὴν μεγάλην πατρίδα ἀγάπη. Ἐὰν πρὸς τὸ χωρίον τοῦ προσκολληθῆ, ἐὰν αὐτὸ ἐκθύμως ἀγαπήσῃ, ἐὰν τὸ ἔδαφος αὐτοῦ νομίσῃ πηγὴν ἀνεξάντλητον ἀγαθῶν καὶ θεληγῶν, βραδύτερον δὲν θὰ ἀποφασίσῃ εὐκόλως νὰ ἀνταλλάξῃ τὰς ἀποφάσεις ταύτας οὔτε πρὸς τὰς τῶν πόλεων οὔτε πρὸς τὰ ἀμφίβουλα τῆς ξένης πλοῦτης.

Ἀλλ' εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἰς τὸ ἔργον τῶν τούτου οἱ διδάσκαλοι θὰ εὕρωσι κώλυμα τὴν συνήθειαν καὶ πολλοὺς τῶν κατοικῶν παροτρύνοντας τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους πρὸς μετανάστευσιν. Καὶ κατὰ τοῦ κωλύματος τούτου δέον νὰ ἀντεπεξέλθῃ ἐπεκτείνων τὴν δρασίαν του καὶ ἐκτὸς τοῦ σχολείου.

Πολλοὶ τῶν δημοδιδασκάλων συνηθίζουσι κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐπισήμες ἑορτὰς νὰ κηρύττωσιν ἐν τῷ ναῷ. Πολλάκις λοιπὸν τὸ κήρυγμά των ἄς περιστρέφεται τεχνηέντως περὶ τὸ θέμα τῆς μεταναστεύσεως. Ἄς εἰκονίζονται ὑπὸ πάσας τὰς ἐπόψεις ἐν γλώσσῃ ἀπλῇ καὶ εὐλήπτῳ τὰ κακὰ αὐτῆς. Ἄς ἀνακινῶνται ζωηρῶς αἱ ἐκ τῆς ξένης θλιβεραὶ εἰδήσεις καὶ ἄς περιγράφεται ὁ πλοῦτος ὁ ἐθνικός, τὸν ὅποιον καταλείποντες ἀνεκμετάλλευτον σπεύδουσι πρὸς θήραν ἀγνώστων καὶ ἀμφίβουλον ἀγαθῶν. Κήρυγμα λοιπὸν εἰς τοὺς ναοὺς καὶ διαλέξεις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐνίοτε καὶ κατ' ἰδίαν συζητήσεις καὶ προτροπαὶ εἶνε τὰ μέσα, τὰ ὅποια ὁ διδάσκαλος δύναται νὰ διαθέσῃ κατὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς συνήθειας καὶ τῶν ἔξεων τῶν φιλαποδήμων ἐπαρχιῶν.

Τῶν ἀγῶνων τῶν διδασκάλων κατὰ τῶν μεταναστεύσεων τὰ ἀποτελέσματα θ' ἀναφανῶσι βραδέως μὲν ἴσως, ἀλλ' ἀσφαλῶς. Διότι εἰς πάντα τὰ πολιτισμένα κράτη τὸ σχολεῖον ἐνομισθῆ ὡς τὸ κυριώτερον ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καταπολεμοῦνται τὰ κοινωνικά, ἐθνικά καὶ τοπικά ἐλαττώματα λεληθῶς μὲν, ἀλλ' ἀποτελεσματικῶς.

Οι διδάσκαλοι λοιπόν ως αγωνισθῶσι καὶ ἔστωσαν βέβαιοι ὅτι θάττον ἢ βραδύτερον οἱ μαθηταὶ των ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς διδασκαλίας των θὰ ἔχωσι πρόχειρον εἰς τὰ χεῖλη των ὅ,τι σοφὸς παιδαγωγικὸς ἀνὴρ συνεβούλευε νὰ γραφῆ μετὰ μεγάλα γράμματα εἰς περιθώριον τοῦ σχολείου θέσιν: « Ἀγαπῶ τὸ χωρίον μου περισσότερον ἀπὸ τὸ χωρίον σου, ἀγαπῶ τὴν ἐπαρχίαν μου περισσότερον ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν σου, ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα ὑπὲρ πάσαν ἄλλην χώραν ».

Γ. Α. ΜΠΟΥΚΟΥΒΛΑΣ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ

Ὅταν τὰ μάτια ἐσφάλισα
τοῦ γέρου μου πατέρα,
στὴ μνήμη μου ἀνασκάλισα
γιὰ ναῦρω τὴν ἡμέρα,

ποῦ βρέφος ἐξεχώρισα
δειλὰ τὸ φῶς τοῦ κόσμου
καὶ τὸν ἐπρωτογῶρισα
καὶ τὸν πρωτόειδα ἐμπρὸς μου.

Τοῦ κάκου ὁ νοῦς μου ἐγύρευε
σ' τὰ σπάργανα νὰ στρέψῃ
τοῦ κάκου... Ἡ μνήμη ἐστεῖρευε
κουράζοντας τὴ σκέψη.

Ὅς ποῦ ἡ ψυχὴ του ἀθώρητη
μέσ' σ' τὰ δικά μου στήθη
μὲ μιά φωνὴ ἀνιστόρητη
στή σκέψη μου ἀποκρίθη:

— Ὡ γέννημα καὶ θρέμμα μου,
ἄδικα στρέφεις πίσω
μ' εἶχες γνωρίσῃ σ' τὸ αἷμά μου
προτοῦ νὰ σὲ γνωρίσω.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἡ « Ἐθνικὴ Ἀγωγή » κατὰ τὸ 1900 ἐδημοσίευσεν ἄρθρον περὶ τῆς δημοτικῆς ἐκπαίδευσως ἐν Σουηδία καὶ Νορβηγία, προαναγγείλασα συγχρόνως τὴν δημοσίευσιν σειράς τοιούτων ἄρθρων περὶ τῆς δημοτικῆς ἐκπαίδευσως εἰς πάσας τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἐκπληροῦσα τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν ἀρξεται ἀπὸ τῆς Δημοτικῆς ἐκπαίδευσως τῆς Ρουμανίας, ἥτις ὑπὲρ πάντα τὰ Βαλκανικὰ κράτη δύναται νὰ ἐπιδείξῃ πρόοδον ἰκανὴν ἐν τῷ ἐκπαιδευτικῷ τούτῳ κλάδῳ. Σ. τ. Δ.

Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΑΝΑ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ

ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Ἡ δημοτικὴ ἐκπαίδευσις τῆς Ρουμανίας ἀρχήθεν ἐκανονίσθη καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου κανονίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀναγκῶν τῶν κατοίκων

τῶν διαφόρων τοῦ βασιλείου διαμερισμάτων. Ἐπομένως δὲν εἶνε ὁμοιόμορφος ὡς παρ' ἡμῖν.

Ἡ Ρουμανικὴ Κυβέρνησις ἔκρινεν ὅτι ἄλλως πρέπει νὰ μορφωθῶσιν οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων καὶ ἄλλως οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν. Ὡς ἐν Γαλλία παρατηρεῖται ἀπὸ τινος προσπάθεια πρὸς τροποποίησιν τῶν προγραμμάτων ἀναλόγως τῶν κυριωτέρων ἐπαγγελμάτων, εἰς ἃ ἀσχολοῦνται οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων αὐτῆς ἐπαρχιῶν, οὕτω καὶ ἐν Ρουμανία προσπάθεια κατεβλήθη καὶ καταβάλλεται ἵνα ἡ ἐκπαίδευσις κανονισθῇ οὕτως, ὥστε νὰ ἐπαρκῆ εἰς τὰς διαφόρους τῶν ἐκπαιδευμένων ἀνάγκας. Συμφώνως λοιπὸν πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην τὰ δημοτικὰ σχολεῖα τῆς Ρουμανίας διαιροῦνται εἰς δύο τάξεις, εἰς τὰ ἀγροτικὰ σχολεῖα καὶ εἰς τὰ ἀστικά. Καὶ εἰς μὲν τὰ ἀγροτικὰ σχολεῖα παρέχεται εἰς τοὺς φοιτῶντας μαθητὰς μόρφωσις κατ' ἐξοχὴν γεωργικὴ, διότι, ὡς γνωστόν, τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ πληθυσμοῦ ἀσχολεῖται περὶ τὴν γεωργίαν. Τσαύτην δὲ πρόνοιαν ἐπιδεικνύει ἡ Κυβέρνησις ὑπὲρ τῆς τοιαύτης τοῦ Ρουμάνου χωρικοῦ μορφώσεως καὶ τοσοῦτον ἀγωνίζεται νὰ παρακωλύῃ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν γεωργικῶν πληθυσμῶν ἀπὸ τῆς γεωργίας, ὥστε οὐ μόνον εἰς τὸ πρόγραμμα εἶνε ἀναγεγραμμέναι ποικίλαι γεωργικαὶ γνώσεις, οὐ μόνον εἰς τοὺς κήπους καὶ τοὺς ἀγρούς τῶν σχολείων γίνεται ἐνδελεχὴς ἐφαρμογὴ τῶν γνώσεων τούτων καὶ πρακτικὴ τῶν μαθητῶν ἀσκήσις, ἀλλὰ καὶ μεριμνᾷ ὥστε καὶ διδάσκαλοι καὶ μαθηταὶ νὰ ἐνδύωνται τὸ ἐγγύριον ἐνδυμα.

Εἰς δὲ τὰ ἀστικά σχολεῖα, τὰ ὅποια εἶνε ἐγκαθιδρυμένα εἰς τὰς πόλεις τοῦ βασιλείου, ἡ παιδείσις διαφέρει βασιζομένη ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, ὅτι ὁ παῖς θὰ διάγῃ τὸν βίον του ἐν πόλει, ἐνθα συνήθως ὁ πληθυσμὸς εἶνε ἀνάμικτος.

Οὕτω λοιπὸν διαιρεθείσης τῆς δημοτικῆς ἐκπαίδευσως τῆς Ρουμανίας, ἐφρόντισεν ἡ Κυβέρνησις ἀνεκὰθεν νὰ καταρτίσῃ διδασκάλους καταλλήλους πρὸς ἐκάτερον τῶν προρρηθέντων σκοπῶν. Τὰ διδασκαλεῖα λοιπὸν δὲν εἶνε ἐπίσης ὁμοίμορφα. Διότι εἰς ἄλλα μὲν ἐκ τούτων μορφοῦνται οἱ διδάσκαλοι τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν καὶ εἰς ἄλλα οἱ διδάσκαλοι τῶν πόλεων.

1ον. Ἀγροτικὰ σχολεῖα.

Κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1898 - 1899 ἐφοίτησαν εἰς τὰ ἀγροτικὰ σχολεῖα τῆς Ρουμανίας ἐν ὄλῳ 247,289 μαθηταί, ὧν 205,468 ἄρρενες καὶ 41,821 θήλειαι, διδασκόμενοι ὑπὸ 4,417 διδασκάλων, ὧν 3,527 διδάσκαλοι καὶ 890 διδασκάλισσαι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν σχολείων ἀνήρχετο κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς 3,708.

Μαθήματα διδάσκονται: Θερησκευτικά, Ἀνάγνωσιν, Γραφήν, Ἀριθμητικὴν, Γραμματικὴν, Γεωγραφίαν, Ἱστορίαν, Γεωμετρίαν, Ἀπαγγε-

λίαν, Συνθέσεις, Φυσικὴν Ἱστορίαν, Ἴχνογραφίαν, Καλλιγραφίαν, Ὡδικὴν, Γυμναστικὴν, Χειροτεχνίαν.

Εἰς τὸ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἶνε προσηρητημένη ἐγκύκλιος, δι' ἧς δίδεται ἐντολὴ εἰς τὰς διδασκαλίσας νὰ ἀπαγορεύωσιν εἰς τὰς μαθητριάς τὴν χρῆσιν τῶν στηθοδέσμων ὡς παρακωλύοντων τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος καὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Πρὸς τοῦτους διὰ τοῦ προγράμματος καὶ τῆς ἐγκυκλίου ὀρίζεται δεκάλεπτον διάλειμμα μεταξὺ τῶν διαφόρων μαθημάτων.

Καὶ τὰ μὲν προειρημένα μαθήματα εἶνε κοινὰ εἰς τὰ σχολεῖα ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Αἱ πρακτικαὶ ὁμῶς ἀσκήσεις διαφέρουν. Καὶ εἰς μὲν τὰ σχολεῖα τῶν θηλέων ὀρίζονται ποικίλα χειροτεχνήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πρωτίστην θέσιν κατέχει ἡ ραπτική, εἰς δὲ τὰ σχολεῖα τῶν ἀρρένων εἶνε εισηγμένοι ἀσκήσεις εἰς τὰ ἐξῆς ἐπαγγέλματα ἀναλόγως τῶν τόπων, ἐν οἷς εἶνε ἰδρυμένα τὰ σχολεῖα: κεραμευτικὴν, καλαθοποιίαν, πιλοποιίαν, λεπτουργίαν. Πρὸς τοῦτοις ἡ γεωργία διδάσκειται εἰς τὰ σχολεῖα ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Δι' ὃ ἕκαστον σχολεῖον ἀνάγκη νὰ ἔχῃ κήπον ἐκτάσεως τοῦλάχιστον πέντε στρεμμάτων ἢ συνεχόμενον μετὰ τῆς αὐλῆς τοῦ σχολείου ἢ κείμενον ὅ,τι ἐγγύτατα αὐτοῦ. Ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ ὁ διδάσκαλος ἀσκεῖ τοὺς πρεσβυτέρους μαθητὰς εἰς τὰς γεωργικὰς ἐργασίας. Τὰ κέρδη τοῦ κήπου καρποῦται ὁ διδάσκαλος, ὅπερ συντελεῖ οὐκ ὀλίγον πρὸς ἀνάπτυξιν πλείστων ἐκ μέρους αὐτοῦ δραστηριότητος.

Οἱ παῖδες γίνονται δεκτοὶ εἰς τὰ σχολεῖα τῆς στοιχειώδους ἐκπαίδευσως ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου ἔτους, ἡ δὲ φοίτησις διαρκεῖ τέσσαρα ἔτη μέχρι πέντε. Ἄλλ' οἱ μαθηταὶ οἱ ἀποφοιτήσαντες πρὸ τοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους τῆς ἡλικίας των ἐκ τῶν δημοτικῶν σχολείων ὀφείλουσι νὰ παρακολουθῶσι δις τῆς ἑβδομάδος διαλέξεις γινόμενας ὑπὸ τοῦ διδασκάλου χάριν τῶν μαθητῶν τούτων. Ἀπὸ τῶν συμπληρωτικῶν τούτων μαθημάτων εἶνε ἀπηλλαγμένα τὰ θήλαια. Εἰς δὲ τὰ ἀπολυτήρια τῶν μαθητῶν σημειοῦται ῥητῶς ἂν οἱ φέροντες αὐτὰ παρακολούθησαν καὶ τὰς προρρηθείσας συμπληρωτικὰς διαλέξεις.

2ον. Ἀστικά σχολεῖα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀστικῶν σχολείων ἀνήρχετο κατὰ τὸ ἔτος 1898 - 1899 εἰς 404, ἐν οἷς διδάσκουσι 1364 διδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαι καὶ φοιτῶσιν 71,324 μαθηταί, ὧν ἄρρενες μὲν 42,972 καὶ θήλειαι 28,352. Ἡ φοίτησις εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα εἶνε ὑποχρεωτικὴ, ἀλλὰ προκειμένου περὶ τῶν θηλέων οὔτε ὁ νόμος περιέχει αὐστηρὰς διατάξεις οὔτε οἱ ἐπιθεωρηταὶ τῆς δημοτικῆς ἐκπαίδευσως ἐφαρμόζουσι καὶ τὰς ὑπαρχούσας μετὰ

πολλῆς δραστηριότητος. Ἐντεῦθεν ἡ παρατηρούμενη διαφορὰ εἰς τοὺς ἄνω παρατεθέντας ἀριθμούς.

Τὸ πρόγραμμα τὸ ἐφαρμοζόμενον εἰς τὰ σχολεῖα τῶν ἀρρένων ἔχει ὡς ἐξῆς:

Μαθήματα	Τάξεις			
	Α'	Β'	Γ'	Δ'
Θρησκευτικά . . .	1 1/2	1 1/2	2	1 1/2
Ρουμανικὴ γλῶσσα	10	8	10	10
Ἀριθμητ. καὶ Γεωμετρία	5	4	4	4
Ἱστορία		1 1/2	2 1/2	3
Γεωγραφία		1 1/2	2 1/2	2 1/2
Πραγματογνωσία .	2	1 1/2		
Φυσικὴ Ἱστορία . .			2	2
Καλλιγραφία		1	1	1
Ἴχνογραφία		1	1	1
Γυμναστικὴ	2 1/2	2	2	2
Χειροτεχνία			2	2
	23	23	30	30

Τὸ πρόγραμμα τῶν σχολείων τῶν θηλέων δὲν διαφέρει τοῦ τῶν ἀρρένων ἢ κατὰ τοῦτο, ὅτι εἰς τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν τάξιν ὀρίζονται ἀνά τρεῖς ὥραι διὰ τὰ χειροτεχνήματα καὶ εἰς τὴν τρίτην καὶ τετάρτην ἀνά πέντε.

Ἡ χειροτεχνία περιλαμβάνει καλαθοποιίαν, ψαθοποιίαν, χορτοδετικὴν, λεπτουργίαν κλπ. καὶ εἰς τὰ σχολεῖα τῶν θηλέων τὰ συνήθη χειροτεχνήματα. Ἐναρξίς τῆς διδασκαλίας γίνεται μέχρι μὲν τοῦ Φεβρουαρίου ἀπὸ τῆς 9ης ὥρας τῆς πρωίας, ἀπὸ δὲ τοῦ Φεβρουαρίου ἀπὸ τῆς 8ης.

Εἰς τὰ ἀστικά σχολεῖα δὲν ὑπάρχουν μαθήματα συμπληρωτικά, διότι οἱ μαθηταὶ τῶν πόλεων πλὴν τοῦ ὅτι ἔχουν συνήθως πλείονα ἀνάπτυξιν ἢ οἱ μαθηταὶ τῶν χωριῶν, εὐρίσκουν πρὸς τοῦτοις εἰς τὰς πόλεις ἄφθονα τὰ μέσα πρὸς συμπλήρωσιν τῶν γνώσεων.

3ον. Διδασκαλεῖα.

Ἐν Ρουμανία ὑπῆρχον ἐν ὄλῳ τέσσαρα διδασκαλεῖα: δύο ἐν Ἰασίῳ, ἐν ὄλῳ τῶν ἀρρένων πρὸς μόρφωσιν διδασκάλων τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν καὶ ἐν τῶν θηλέων πρὸς μόρφωσιν διδασκαλισσῶν τῶν ἀστικῶν σχολείων, καὶ δύο ἐν Βουκουρεστίῳ, ἐν δὲ τούτοις διδασκάλους τῶν ἀστικῶν σχολείων καὶ ἐν δὲ τὰς διδασκαλίσας τῶν ἀγροτικῶν σχολείων.

Ἡ εἰσαγωγή εἰς τὰ διδασκαλεῖα γίνεται διὰ διαγωνισμῶν διεξαγομένων εἰς τὰς δύο προειρημένους πόλεις. Οἱ μαθηταὶ εἰσερχόμενοι μετὰ τὸ ἐγγύριον ἐνδυμὰ των εἰς τὰ διδασκαλεῖα, ὑποχρεοῦνται νὰ διατηρῶσιν αὐτὸ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς φοιτήσεώς των, ὥστε βραδύτερον, ὅταν θὰ μετέλθωσι τὸ ἐπάγγελμα, νὰ μὴ ἐπιθυμήσωσι νὰ ἀλλάξωσι τὸ ἐνδυμὰ των. Τὸ πρόγραμμα τῶν διδασκαλείων πλὴν τῶν συνήθων μαθημάτων περιλαμβάνει καὶ μαθήματα γεωλι-

γίας, κηπουρικής, δασκομίας, ιατρικής, λαϊκής, συνταγματικού και διοικητικού δικαίου, στρατιωτικές άσκήσεις και την γαλλική ή γερμανική γλώσσαν, προτιμωμένης της γερμανικής ένεκα των σχέσεων των Ρουμάνων προς τους έν Ρουμανία Ισραηλίτας. Η έν τοίς διδάσκαλείς τέλος φρόιτης διαρκεί έτη πέντε.

Τό πρόγραμμα των διδασκαλείων των θηλέων είνε τό αυτό προς τό των άρρένων με την διαφοράν ότι αντί των στρατιωτικών άσκήσεων και των γεωργικών μαθημάτων διδάσκαται ή οικιακή οικονομία και ότι ή διδασκαλία των γλωσσών είνε προαιρετική. Η φρόιτης είνε διδασκαλεία ταύτα διαρκεί επίσης πέντε έτη.

Είς έκαστον διδασκαλείον είνε προσηρητημένον χάριν των πρακτικών άσκήσεων πρότυπον δημοτικόν σχολείον, είνε τό όποιον φαιτώσιν οί παίδες της συνοικίας.

Επειδή παρατηρήθη ότι ό αριθμός των αποφοιτώντων διδασκάλων και διδασκαλισσών δέν ήτο έπαρκής προς πλήρωσιν των εκπαιδευτικών του κράτους αναγκών, από του 1900 ίδρύθησαν και δύο άλλα διδασκαλεία, έν είνε Κραϊόθαν και τό έτερον είνε Βραϊλαν.

4ον. Δαπάναι.

Η στοιχειώδης εκπαίδευσις παρέχεται έν Ρουμανία δωρεάν και είνε υποχρεωτική. Αί δαπάναι καταβάλλονται έν μέρει μεν υπό του κράτους, έν μέρει δέ υπό των δήμων. Οί μισθοί των διδασκάλων είνε κανονισμένοι ως εξής: Είς τας πόλεις οί μεν διδάσκαλοι λαμβάνουν μισθόν 225 φρ. χρυσά, ό δέ διευθυντής 250. Είς τας χωριά ό γενικός μισθός είνε 90 φρ. κατά μήνα. Εάν τό δημόσιον ταμείον εύρίσκειται είνε άνθηράν κατάστασιν, οί μισθοί των μηνών των θερινών διακοπών προκαταβάλλονται κατά τό τέλος του σχολικού έτους. Χάριν της συντάξεως γίνεται έκ των προμηθεθέντων μισθών κράτησις 10 επί τοίς 100. Έν οίς χωρίοις ύπηρετούν διδάσκαλοι πλείονες του ενός, ό διευθυντής έχει δωρεάν κατοικίαν, θέρμανσιν και ύπνρητήν.

M.

Ο ΛΑΧΝΟΣ ΤΩΝ 100.000

ΔΙΗΓΗΜΑ

Κατά τό πνιγηρόν εκείνο απόγευμα, καταγίς μιās ώρας, έκραγεΐσα είνε κρουνοίς δροσερούς και βροντάς, κατέστησεν όλως ανοιξιότικην την λεωφόρον Κλισυ, αποπλύνασα τὰ δένδρα από τον κονιορτόν, δροσίσασα τὰ λιθόστρωτα και καταστήσασα τον άέρα ευχάριστον και δροσερόν

ως είνε τας όχθας ποταμού. Αί κορυφαί των οικιών εδάπτοντο βόδιναί υπό του δύοντος ήλιου, όστις έρριπτεν επί των ύλωμάτων χρυσάς άνταυγείας. Τα λεωφορεία διήρχοντο ως άνκαινισθέντα. Είς τὰ άνδρα των καφενείων κύριοι και κυριαί έγέλων θορυβωδώς ένώπιον των χρωματιστών ποτών. Επί δέ των δένδρων, άτινα έμύριζαν σχεδόν έξοχήν, άπετελειτο ευθυμος θόρυβος στρουθίων, είνε δν άνταπεκρίνοντο των παιδιών αί φωναί και οί γέλωτες, και ήσθάνεσθε την ανάγκην να φωνάζετε όπως και αυτά: τό αίσθημα τουτο κατείχε και τον Αιμίλιον Δωθέ, ένφ έξήρχετο έκ της γωνίας του γραφείου, όπου τον περιώριζεν όλην την ήμέραν ή ιδιότης του ως ύπαλλήλου είνε τό κρυσταλλοποιείον Μαρσεκω.

— Θα είνε θαυμάσια για περίπατο άπόψε, έσκέπτετο, ένφ έστριβε σιγάρον. Θα κατευχαριστηθί ή Γουλιέττα. Θα πάμε είνε τὰ Ηλύσια.

Και υπό τον όλιγον τριμμένον ύψηλον του πylon, ή άφελής και υπό καταζάνθου πώγωνος πλαισιουμένη μορφή του εξέφρασε μακαριότητα, ένφ εισηρχετο είνε τό καπνοπωλείον δια νανάφη τό σιγάρον του είνε την γλωσσίδα του φωταερίου, χάριν οικονομίας.

Επειτα έσπευσεν, άνυπομονών νάνελθη τὰ πέντε πατώματα της κατοικίας του και να μεταβί πλησίον της Γουλιέττας επάνω εκεί είνε τον έξώστην τον δεσπόζοντα των Παρισίων, είνε τον εύρον εκείνον και δροσερόν ουρανόν τον πλήρη ήλιου και χελιδόνων.

Και έσκέπτετο πόσον ευτυχής ήτο, διότι ένυμφεθη την Γουλιέτταν, μιαν γυναίκα τόσοσ νοικοκυράν και τόσοσ άφωσιωμένην είνε αυτόν, και πόσον είχε δικαίον να την συζευχθί, μολονότι ως μόνην προΐκα είχε τὰ όλίγα των επιπλα, την μεγάλην κλίνην, την ήματιοθήκην με τον καθρέπτην και τὰ σκεύη του μαγειρείου. Διότι, καιτοι δέν ήσαν πλούσιοι, ήσαν ευτυχείς άληθώς.

Είνε άληθές ότι δέν είχαν ακόμη αποκτήση παιδί, και όμως μόλις κατώρθωσαν να ζωσι με τὰ διαχίλια φράγκα, άτινα είχεν έκ του μισθού του ο Αιμίλιος. Και αν ήρχετο κανένα παιδί ή και περισσότερα;... "Ας είνε, όλα θα διωρθώνοντο... Έν πρώτοις δέν είχαν έλθη ακόμη, έπειτα ο Αιμίλιος θα εύρισκεν ίσως καλύτεραν θέσιν. Διατί όχι; Ητο ίκανός είνε τό έργο του. Επειτα δέν πρέπει κανείς να θλιβεται έκ των προτέρων, αλλά νάρκηται είνε την παρούσαν ευτυχίαν.

Αύτη ήτο ή φιλοσοφία του Αιμίλιου και ήσθάνετο την διάθεσιν να την εφαρμόση είνε φιλήματα επί της στρυγγύλης παρεΐας της Γουλιέττας, όταν επέστρεψε και εύρε την θύραν ανοικτήν είνε τό άκουσμα των βημάτων του και πριν ακόμη φανή.

Β'

Από τό έκτακτον ήθος της Γουλιέττας ένόησεν ότι είχε να του ειπή κάτι.

Η νεαρά γυνή είχεν υπό τους μαύρους βοστρύχους της τοιοϋτον ήθος επιφυλάξεως, ώστε συγχρόνως εφιδρόνθη και ανησύχησεν έκ της προφανούς σοβαρότητος του πράγματος περι του όποιου έμελλε να όμιλήση.

Δέν τον άφήκε καν να καθίση, αλλά λαμβάνουσα τον πylon του, του ειπε:

— Δέν ξέρεις;

Και μετα βραχεΐαν σιγήν προπαρσκευαστικήν προσέθηκεν:

— Η θεία Λεκουγέ απέθανε.

— Α! ειπεν απλώς ο Αιμίλιος.

Είχε δέ άνυψώση μετ' έκπλήξεως την κεφαλήν, αλλά χωρίς συγκίνησιν. Η θεία Λεκουγέ; Έν πρώτοις ήτο θεία της Γουλιέττας, θεία μακρινή, ήν προσωπικώς δέν είχε γνωρίση αυτός, άλλ' ουτε και ή Γουλιέττα, μία γραΐα δύστροπος, κατοικουσα είνε μεμακρυσμένην επαρχίαν. Η Γουλιέττα την είχαν ιδίη μιαν φοράν, όταν ήτο δεκαετής, κατά την ήμέραν της πρώτης μεταλήψεως της. Και ποτέ δέν έκαμαν περι αυτής λόγον.

Έν πάση περιπτώσει ο θάνατος εκείνος κατέστησεν τον Αιμίλιον σοβαρόν, δια τό πρέπον και δια να μη πειράξη την Γουλιέτταν, εάν τυχόν αύτη ήσθάνετο θλίψιν.

— Σημαίνει, επανέλαβεν ή Γουλιέττα μετα νέαν σκέψιν και σιωπήν, ότι θα κληρονομησωμεν ίσως.

— Δέν βαρύνει! ειπεν ο Αιμίλιος.

Ουτος εδυσπίσται. Η θεία Λεκουγέ δέν ήτο τόσοσ πλουσία, έπειτα δέ τὰ είχε χαλάση με όλην της την οικογένειαν.

Πράγματι άκριβώς από της πρώτης μεταλήψεως της Γουλιέττας, ήτοι από δωδεκαετίας, ή θεία Λεκουγέ, προφασιζομένη ότι δέν την είχαν περιποιηθί όσον επρεπεν είνε την περιστάσιν εκείνην και της έδωκαν κακήν θέσιν είνε την τράπεζαν, διέκοψε πάσαν σχέσηιν με την οικογένειαν της Γουλιέττας. Σύστημα τουτο γεροντοκόρης, όπερ άλλως έτήρει προς όλους τους συγγενείς της, και είχε πολλούς, εως ύπόπτειεν ως άνυπομονούντας να την κληρονομήσωσιν. Αλλ' άκριβώς ή γενική της έχθρότης παρεΐχεν έλπίδα είνε την Γουλιέτταν, ως έξήγησε προς τον Αιμίλιον:

— Καταλαβαίνεις ότι αν τὰ είχε καλά με ένα από τους συγγενείς, και ήτο κακιωμένη με όλους τους άλλους, ήμπορούσε κανείς να πη ότι σ' αυτόν τον εύνοούμενον θάφινε την κληρονομιά της. Αλλ' αφού τὰ έχει κακά με όλους, είνε ένδεχόμενον ότι δέν άφήκε διαθήκην και ότι θα κληρονομησωμεν όλοι.

— Μπορεί όμως και να τ' άφησεν όλα είνε την εκκλησία του χωριου της, υπέλαβεν ο Αιμίλιος, όστις ήρχιζε να αισθάνεται ένδιαφέρον.

— Δέν ήτο πολύ θρησκα, ειπεν ή Γουλιέττα.

Τέλος πάντων κανείς δέν έγνώριζε την αλήθειαν και επρεπε να περιμένουν.

— Φαντάσου όμως, ειπε παλιν ή Γουλιέττα, ής ή χαρά διεφαινετο είνε την σοβαρότητα, την όποιαν εκρινε πρέπον να περιβληθί, φαντάσου όμως αν μόνον εμεΐς τον εκληρονομούσαμεν! Η θεία Λεκουγέ είχε θυμώση κατά των γονέων μου δια μιαν άσήμαντον άφορμήν. Έναντίον μου δέν είχε λόγους να είνε θυμωμένη. Ημουν πολύ μικρά τότε. Αδιάφορον όμως, έκαμα άσχημα που δέν της έγγραφα από καιρού είνε καιρόν.

— Ναί, ειπεν ο Αιμίλιος επιδοκιμάζων σοβαρώς.

Αλλ' ο περίπατος είνε τὰ Ηλύσια εληνησθη και ο δύν ήλιος, ο σκορπιζόμενος είνε τας στέγας ως πλήμμυρα πορφυράς, δέν ήξιώθη προσχής. Και την επέραν, άφ' ου συνεζητήθησαν άπαξ έτι αί πιθανότητες της κληρονομίας, κατεκλήθησαν με ελαφρόν πυρετόν, ελπίζοντες δια την έπιούσαν μιαν είδησιν, μιαν επιστολήν πληροφοροούσαν αυτούς.

Γ'

Την έπιούσαν δέν συνέθη τίποτε, αλλά την μεθεπομένην ήλθε μιαν επιστολή έκ του τόπου όπου είχεν αποθάνη ή θεία, καθ' ήν ώραν ο Αιμίλιος είχεν ήδη αναχωρήση είνε τό γραφείον του. Η Γουλιέττα καταγινόμενη είνε τό συγύρισμα, εξεσκόνιζε την σκευοθήκην μετα μεγάλου σεβασμού, όταν ήκουσε τον θροון της επιστολής, ήν ή θυρωρός ώθησεν υπό την θύραν.

Μετα μεγάλης συγκινήσεως εστάθη και παρήρει την ταχυδρομικήν σφραγίδα και προ πάντων την έντυπον επικεφαλίδα του φακέλου, όστις πολλά υπέσχετο: «Γραφείον Δουρδθ, συμβολαιογράφου έν Σουρινύ». Με μικράν δραματικήν φρικίαν έσχισε τον φάκελον.

Χωρίς δέ να αναγνώση, είδε μ' έν βλέμμα άστραπιαϊόν ότι αύτη εκληρονομεί, αλλά μικρόν μέρος. Η θεία αντί νάποκληρώση τους πολυαριθμούς συγγενείς της, τούναντίον δέν ελησμονεί είνε την διαθήκην της και τους μάλλον μεμακρυσμένους. Τουτο καθεθρυμμάτιζε την κληρονομίαν. Τό μερίδιον εκάστου ήτο γελοϊόν, μικρός όβολός, δν ή μετα θάνατον πονηρία της θείας άφινε να πείση είνε τας απλήστους χείρας των συγγενών της.

Ουτω τό μερίδιον της Γουλιέττας συνίστατο είνε μιαν και μόνην όμολογίαν της Κτηματικής Τραπεζής, αντιπροσωπεύουσαν άξίαν πεντακοσίων φράγκων και την όποιαν ο συμβολαιογράφος έγγραπεν ότι είχεν είνε την διάθεσιν της.

Πεντακόσια φράγκα . . . Η Ίουλιέττα έμεινε μολαταυτα ευχαριστημένη. Δεν είχε σοβαρώς ελπίση ότι θα έκληρονόμει, και τὰ 500 έκείνα φράγκα τής έπροξένουν τήν ευχαρίστησιν άπροσοκήτου ευτυχήματος. Ήτο μέγα ποσόν διά τὸ πτωχόν της νοικοκυριόν ήτο τὸ ένοίκιον ένός έτους. Ποτὲ δὲν είχαν 500 φράγκα ιδιὰ των. Και έπεδοκίμαζε τήν θείαν Λεκουγέ, γυναίκα με κρίσιν επί τέλους, ήτις δὲν ήθέλησε νὰ πικράνη κανένα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ζηλεύουν οἱ μὲν τοὺς δέ.

Η Ίουλιέττα εἶνε κατακόκκινη επί τῇ ιδέᾳ τῆς ευχαριστήσεως, ήν θὰ έπροξένει τὸ άγγελμα εἰς τὸν Αἰμίλιον.

Ήθελε νὰ τοῦ έπιφυλάξη τὰς αὐτὰς και μείζονας τῶν συγκινήσεων ἄς αὐτὴ ήσθάνθη και νὰ τοῦ παρουσιάσῃ μίαν σκηνὴν ευχαρίστου έκπλήξεως. Δεν θὰ τοῦ έλεγε τίποτε ὅταν θὰ ήρχετο νὰ προγευματίσῃ, οὔτε θὰ έδείκνυε τίποτε. Και ἂν άκόμη τήν ήρώτα ἂν ήλθεν έπιστολή, θὰ τοῦ έλεγεν ὄχι.

Και θὰ τήν έκρυπτεν εἰς τήν πετσέταν του. Ὅταν δὲ θὰ εξέδιπλωνε τήν πετσέταν, θὰ εύρισκε τήν έπιστολήν και θὰ ήσθάνετο τήν χαρὰν ήν και αὐτὴ ήσθάνθη.

Ἀλλὰ τότε έσκέφθη ἂν ἄληθως εἰχαιρε και τῆς έφάνη ότι ή χαρὰ της εἶχεν ήδη εξατμισθῆ· εἶχεν ήδη συνήθισῃ εἰς τήν ιδέαν ότι ήτο κάτοχος πεντακοσίων φράγκων και δὲν προσέβλεπεν ότι εκ τοῦ ποσοστοῦ του θὰ προήρχοντο χαρὰι μεγάλαι, εν φόρεμα π. χ., τὸ ὁποῖον θὰ τῆς ήγόραζεν ὁ Αἰμίλιος και μίαν μικρὰν ἀνακούφισιν εἰς τὰς οικονομικὰς της στενοχωρίας επί εἰς μῆνας, εκτός εἰν ἄπλως θὰ εφύλαττον τὰ χρήματα ταῦτα δι' ένδεχομένην ασθένειαν· ὁ διηνηκῆς φόβος τοῦ Αἰμιλίου ήτο μήπως ασθνήσῃ αἰφνης χωρὶς νὰ εἶχῃ χρήματα . . . Τέλος πάντων αὐτὴ ή κληρονομία τῶν 500 φράγκων τῆς εφάνετο τώρα τόσον ἄθλια, ὥστε δὲν ήδύνατο πλέον νὰ χαρῆ δι' αὐτήν.

Ἄ! νὰ τήν ἄφινεν ή θεία της μοναδικὴν κληρονόμον τῆς ὅλης περιουσίας της, ήτοι εἰσοδήματος τριῶν περίπου χιλιάδων, τότε θὰ ήδύνατο νὰ χαρῆ πράγματι! Και τώρα έκρινε τήν θείαν της ὀλιγώτερον λογικὴν, νὰ σκορπίσῃ τήν περιουσίαν της οὔτω, χωρὶς αἰσθητὸν κέρδος και ευχαρίστησιν διὰ κανένα, ένῳ ήδύνατο νὰ κάμῃ ἕνα ευτυχῆ με τὸ ὅλον . . .

Ὅπως άπογοητευμένη ή Ίουλιέττα δὲν εἶχε πλέον τὸ θάρρος νὰ εκτελέσῃ τήν μικρὰν της κομωδίαν και μάλιστα με μικρὸν μορφοσμὸν μετέβη και ήνοιξε τήν θύραν εἰς τὸν Αἰμίλιον, κρατοῦσα τήν έπιστολήν.

Ὁ Αἰμίλιος, ιδὼν τὸ γράμμα, εἶπεν:

— Έκληρονομήσαμεν;

— Ὄ! εἶπεν ή Ίουλιέττα, μίαν ὁμολογίαν τῆς Κτηματικῆς!

Ὁ Αἰμίλιος άνέγνωσε τήν έπιστολήν. Και έτριψε τὰς χεῖρας μετὰ χαρᾶς.

— Κι' αὐτὸ καλὸ, εἶπεν. Ἐπειτα δὲν ζέρεις; εἶνε ὁμολογία με τρία τοῖς εκατόν μόνον . . . και θὰ εἶχῃ και κληρώσεις . . .

Δ'

Τῶντι ήτο λαχειοφόρος, ὡς έβεβαιώθησαν ὅτε μετὰ τινὰς ήμέρας τήν έλαβον.

Μεγάλη συγκίνησις ὅταν κατετέθη επί τῆς τραπέζης πανηγυρικῶς, κατακίτρινη και σχεδὸν καινουργῆς, με τὰ μικρὰ τετράγωνα τῶν τοκομεριδίων, με τὰς έπισήμους υπογραφὰς της, με τὸν πομπῶδη τίτλον της, με τὸν μαγικὸν ἀριθμὸν της. . . Βεβαίως δὲν ήτο μέγαλον πρᾶγμα· δεκαπέντε φράγκα εἰσόδημα δὲν εἶνε θησαυρός. Ἀλλ' ὁ Αἰμίλιος εἶχε δικαίον· ήτο λαχειοφόρος και εἶχε τέσσαρας κληρώσεις κατ' έτος, κατὰ τὰς ὁποίας εἰς ἀριθμὸς εκέρδιζεν εκατόν χιλιάδας φράγκα!

Η Ίουλιέττα έπνευστία εἰς έλπίδων.

— Ὅστε μπορούμε νὰ κερδήσωμεν εκατὸ χιλιάδες φράγκα!

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Αἰμίλιος περιχαρῆς· μετὰ ἕνα μῆνα γίνεται κλήρωσις και μπορούμε νὰ κερδήσωμεν εκατὸ χιλιάδες φράγκα. Κάθε τριμηνία θὰ εἶχωμεν αὐτήν τήν έλπίδα ἔως ὅτου νὰ κερδήσωμεν.

— Ὄ! θὰ κερδήσωμεν! έβεβαίωσεν ή Ίουλιέττα.

Τῆς εφάνετο ότι έβλεπεν ένώπιόν της ὡς μέγα κέρας τῆς Ἀμαλθείας, εἰς οὗ εχύνετο χρυσὸς και δὲν εἶχε παρὰ ν' ἄπλωση ὑπ' αὐτὸ τήν ποδιάν. Η θεία Λεκουγέ εἶχε δικαίον.

— Έν πάσῃ περιπτώσει, παρετήρησεν ὁ Αἰμίλιος, εἰν ή ὁμολογία δὲν επιτύχη δι' εκατὸ χιλιάδες, ήμπορεῖ νὰ επιτύχη τὰς εἰκοσι, διότι εἶνε και δύο ἀριθμοὶ τῶν 20,000 και δέκα τῶν 10,000 και τῶν χιλίων φράγκων πενήντα ἀριθμοί. Και τὰ χίλια φράγκα δὲν εἶνε ἄσχημα.

— Ἄ! μπᾶ! εἶπε μετὰ περιφρονήσεως ή σύζυγός του.

Μόνον αἱ 100,000 τῆς εκάμνον έντύπωσιν· τὰ ἄλλα ποσὰ τῆς εφάνοντο μηδαμινά. Ἐπειτα ὁ αὐτὸς κόπος θὰ ήτο νὰ κερδήσουν εκατόν χιλιάδας και χίλια φράγκα.

Και επανέλαθε με χαρίεσσαν πεποίθησιν:

— Θα κερδήσωμε, άκουσε μένα!

Ε'

Εἶχε τῶντι πεποίθησιν.

Οὐδέποτε εἶχε συλλάβῃ τοιαύτην έλπίδα και μόνη ή πιθανότης ότι θὰ εκέρδιζε διὰ μίας 100,000 φράγκα, νὰ πραγματοποιήσῃ τήν άνεσιν, τὸν πλοῦτον, τήν ασφάλειαν τῆς ζωῆς, τήν έμέθυσε τόσο, ὥστε δὲν εφραντάζετο ότι ή τύχη ήδύνατο νὰ τῆς διαφύγῃ.

Ἐκτοτε τῆς εἶνε μόνιμος ιδέα. Ἐβλεπεν ὄνειρα και τὰ εἰχῆγει ὡς αἴσια διὰ τὸν πόθον της. Ἐὰν έβλεπε καθ' ὕπνον πτηνόν, καλὸν σημάδι· εἰν έβλεπεν ὄφιν, ἀπελπίσια. Ἀλλ' ὠνειρεύετο μόνον πουλάκια. Και δὲν ὠμίλει πλέον παρὰ μόνον περι τῆς μελλούσης ευδαιμονίας των. Τί φορέματα θὰ εκάμνε! Θα ήγόραζε και τήν εκ πορσελάνης τραπέζοσκεινήν, τήν ὁποίαν πρό πολ- λου ὠνειροπόλει. Θα εκίδον μέγα γεῦμα. Και ὁ Αἰμίλιος θὰ ήγόραζε τὸ ποδήλατον, τὸ ὁποῖον τόσον έπεθύμει και τὸ ὁποῖον τόσον ήτο ἀναγκαῖον διὰ νὰ κινῆ τήν Κυριακὴν τὰς αἰμω- διασμένας ἀπὸ τὸ γραφεῖον κνήμας του. Ἐκατόν χιλιάδες φράγκα και ὁ μισθὸς του! Θα ήσαν έντε- λῶς πλούσιοι και δὲν θὰ εφοβοῦντο πλέον τὸ ένοίκιον. Με 100,000 ήμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶχῃ εἰσόδημα τέσσαρας χιλιάδες φράγκα.

Και ήτο τοῦτο ἀρεστόν. Η Ίουλιέττα δὲν εἰχῆτει περισσότερον. Αὐτὰ και αἱ δύο χιλιάδες τοῦ γραφεῖου εκάμαν εἰς χιλιάδες φράγκα. Ἐξ χιλιάδες φράγκα εἰσόδημα! Θα ήγόραζον και ἄλλας λαχειοφόρους και τίς οἶδεν ἂν ή τύχη δὲν θὰ τοὺς ήνύοι εκ νέου; Ἐνδεχομένον νὰ κερ- δήσουν και δευτέραν φοράν, έπειτα και τρίτην και οὔτω καθεζῆς. Ἄμα ποῦ εἶνε κανεὶς τυ- χερὸς! Δεν ἀναφέρονται ἄνθρωποι ποῦ έπλού- τησαν με αὐτὸν τὸν τρόπον;

Ἀλλ' ὁ Αἰμίλιος εκίνει τήν κεφαλήν. Αὐτὸς ήτο ψυχραιμότερος ή τοῦλάχιστον προσεπάθει νὰ φαίνεται τοιοῦτος· διότι κατὰ βάθος τοῦ εφάνετο δικαιοτάτη τοιαύτη τῆς τύχης ευμέ- νεια, πρὸς τήν πενιχράν των ευτυχίαν· και τόσον τὸν συνεχίνει ή ιδέα αὐτή, ὥστε δὲν ήδύ- νατο νὰ μὴ πιστεῦσῃ και αὐτὸς ὀλίγον. Ἀλλ' ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν χάνεται εἰς ὄνειρα, δὲν παρεγνώριζε και τὰ εναντία ένδεχόμενα. Και ήσαν ταῦτα τόσα ὅσοι και οἱ κάτοχοι τῶν ὁμολογιῶν τῆς αὐτῆς εκδόσεως, πολλὰ εκατομμύρια φεῦ! Τοῦτο τὸν εστενοχώρει ὀλίγον, ὅταν ψυχρῶς εκσκέπτετο ότι εκατομμύ- ρια ἀνθρώπων αγνώστων συνεμερίζοντο τὰς αὐτὰς έλπίδας και εἶχον τὴν δικαιοσύνην και αὐτὸς και τὰ αὐτὰ δικαιοσύματα.

Ἀλλ' οἱ ἀριθμοὶ δὲν επτόουν τήν Ίουλιέτταν.

[Ἐπειτα τὸ τέλος]

Μετάρφρασις εκ τοῦ γαλλικοῦ I. K.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΤΟ ΥΓΡΟΝ ΨΥΧΟΣ

Και εἰς τοὺς ἀνθρώπους και εἰς τὰ ζῶα ή αἰσθησις τοῦ ψύχους ή τοῦ καύσανος δὲν εἶνε πάντοτε ἀνάλογος πρὸς τὸν βαθμὸν τὸν σημειού- μενον εν τῷ θερμομέτρῳ. Τὸ φαινόμενον εἶνε

συνηθέστατον. Ποσάκις άκούει τις τοὺς λέγον- τας: «Ὁ καιρὸς εἶνε παγετώδης· τρέμω ἀπὸ τὸ ψῦχος!» Και ὅμως τὸ θερμομέτρον δὲν δει- κνύει βαθμὸν ψύχους σφόδρα έπισθητοῦ, διότι σημειοὶ 5 ὑπεράνω τοῦ μηδενικοῦ. Λοιπὸν δὲν κάμνει ψῦχος πολὺ· ἄλλ' ὅμως οἱ ριγοῦντες ἀπαντῶσι: «Πιθανόν, ἄλλ' ἐγὼ κρυώνω περισ- σότερον παρὰ ὅταν τὸ θερμομέτρον εἶχῃ 5 κάτω τοῦ μηδενικοῦ». Ἐν τούτοις τὸ θερμομέ-τρον λειτουργεῖ καλῶς. Πόθεν λοιπὸν ή τοιαύτη παράδοξος αἰσθησις, ἀφοῦ ή θερμοκρασία οὐδὲν εἶχει τὸ εξαίρετικόν;

Υπάρχουσι μάλιστα ἄνθρωποι επηρεαζόμενοι εκ τῆς επικειμένης πτώσεως τῆς χιόνος και δὲν δύ- νανται νὰ θερμανθῶσι· κατέχονται ὑπὸ ρίγους, αἰσθάνονται τὸ ψῦχος έντός τοῦ σώματος, ὡς λέγουσιν. Εἶνε δὲ συνήθως οὔτοι οἱ ἰσχυροὶ και οἱ ασθενικοὶ.

Προδήλωσ τὸ ἀνθρώπινον ὄν δὲν επηρεάζεται καθ' ὄν τρόπον και τὸ θερμομέτρον. Ριγεῖ ενίοτε ὅταν δὲν επικρατῆ ψῦχος, και εν τούτοις δὲν ριγεῖ ἄλλοτε, ὅτε ή θερμοκρασία εἶνε παγερά. Τοῦτο εἶνε ἄληθέστατον. Τὸ θερμομέτρον δὲν σφάλεται· ἄλλ' ὅμως και οἱ νευρικοὶ εἶχουσι δικαίον. Υπάρχουσι διάφορα εἶδη ψύχους.

Τὸ θερμομέτρον, καθὸ σῶμα ἀδρανές, σημειοὶ ακριβῶς τήν θερμοκρασίαν, εν μέσῳ τῆς ὁποίας εύρίσκεται. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι δὲν εἴμεθα σῶματα ἀδρανῆ. Ἐχομεν δέρμα καλύπτον μεγάλην επι- σφάνειαν και χιλιάδας νεύρων ευαισθητῶν και μετα- βιβαζόντων εἰς τὸ κεντρικὸν νευρικὸν σύστημα τὰς εἰσθῆν προερχόμενας παντοίας έντυπώσεως. Προκειμένου δὲ περὶ θερμῆς ή περὶ ψύχους, τὰ ήμέτερα νεῦρα δὲν επηρεάζονται μόνον ἀναλόγως πρὸς τήν ὑπάρχουσαν πραγματικῶς εξωτερικὴν θερμοκρασίαν, ἄλλὰ και ἀναλόγως πρὸς τήν ψύξιν, ήν υφίσταται τὸ περιβάλλον τοῦ ήμετέ-ρου σώματος. Εἴμεθα σῶμα θερμὸν κεκτημένον σταθερὰν θερμοκρασίαν και ἀδιακόπως αποβάλ- λομεν τὸ θερμαντικόν. Ὁ περιβάλλον ήμᾶς εξωτερικὸς ὕμην εἶνε κακὸς ἀγωγὸς τῆς θερμο- κρασίας· ὅσον τὸ δυνατόν ὀλίγη ποσότης διαφεύ- γει εκ αὐτοῦ· ἄλλ' οὐχ ήττον ή ἀπολλυμένη ποσότης δι' ήμᾶς εἶνε σημαντικὴ, ἀφοῦ αἰσθα- νόμεθα τὸ ψῦχος ὅταν γυμνωθῶμεν.

Ὅταν εγγίζωμεν διὰ τοῦ δακτύλου σφαῖραν μεταλλικὴν, αἰσθανόμεθα έντύπωσιν ψύχους· διατί; διότι τὸ μέταλλον εἶνε ἄριστος ἀγωγὸς τῆς θερμότητος, ἀφαιρεῖ ταχέως αὐτήν και ἀμέ- σως ὁ μικρὸς τηλεγράφος τοῦ δέρματος ἀναγγέλλει: ψῦχος! Βυθίζοντες τὸ σῶμα έντός ὕγρου σταθερὰν θερμοκρασίαν και ἀδιακόπως αποβάλ- λομεν τὸ θερμαντικόν. Ὁ περιβάλλον ήμᾶς εξωτερικὸς ὕμην εἶνε κακὸς ἀγωγὸς τῆς θερμο- κρασίας· ὅσον τὸ δυνατόν ὀλίγη ποσότης διαφεύ- γει εκ αὐτοῦ· ἄλλ' οὐχ ήττον ή ἀπολλυμένη ποσότης δι' ήμᾶς εἶνε σημαντικὴ, ἀφοῦ αἰσθα- νόμεθα τὸ ψῦχος ὅταν γυμνωθῶμεν.

σμένος ἐξ ὕδατος ἀφαιρεῖ ἐκ τοῦ σώματος θερμότητα πολὺ πλεονα ἢ ὁ ξηρὸς ἀήρ. Ἡ ψυκτικὴ ἐνέργεια εἶνε ἄρα ἐντονωτέρα καὶ φυσικῶς αἰσθανόμεθα ψύχος.

Ἀπὸ δωματίου ἔχοντος θερμοκρασίαν 5 βαθμῶν εἰσέλθετε εἰς δωματίον ἔχον τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν, ἀλλ' ὑγρὸν. Ἀμέσως συναισθάνεσθε τὴν διαφορὰν, λέγετε δὲ ὅτι εἰς τὸ δευτέρου δωματίου ἐπικρατεῖ ψύχος μεγαλύτερον, ἐνῶ εἰς ἀμφοτέρω τὸ θερμόμετρον δεικνύει τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν. Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ μὲν θερμόμετρον ἐπηρεάζεται ἐκ μόνης τῆς πραγματικῆς θερμοκρασίας, ἐνῶ ἡμεῖς οἱ κεκτημένοι θερμοκρασίαν 37 περίπου βαθμῶν ὑφιστάμεθα ὡς ἐκ τῆς ἀπορροφῆσεως τοῦ θερμαντικοῦ ὑπὸ τῶν ὑδρατμῶν λίαν αἰσθητὴν ψύξιν. Τὸ θερμόμετρον δὲν μεταβάλλεται, καθότι οἱ ὑδρατμοὶ ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ἀλλ' ἢ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος ἡμῶν ψύχεται, διότι οἱ ὑδρατμοὶ αὐτοὶ μᾶς ἀφαιροῦσι κατὰ τὸ αὐτὸ τοῦ χρόνου διάστημα περισσοτέραν θερμότητα ἢ ὁ ξηρὸς ἀήρ. Ἐντεῦθεν ἢ ἐντύπωσις τοῦ ψύχους.

Ὁ μηχανισμὸς οὗτος τῆς παραγωγῆς τοῦ φυσιολογικοῦ ψύχους εἶνε τόσο ἀκριβής, ὥστε ὅσον μᾶλλον ὁ ἀήρ προσεγγίζει εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ κορεσμοῦ τοῦ, τόσο μᾶλλον ἢ παγερὰ ἐντύπωσις εἶνε δυσάρεστος. Ἐὰν ὁ ἀήρ εἶνε θερμὸς καὶ ὁ ἀτμὸς ἀπέχη ἀκόμη ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ κορεσμοῦ τοῦ, ἢ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ κορεσμοῦ τοῦ παραγομένου ἐκ τοῦ ξηροῦ ἀέρος καὶ τῆς ἐκ τοῦ ὑγροῦ εἶνε σχεδὸν μηδαμινή· ἐὰν ὅμως ἢ ὑγρασία εἶνε τοιαύτη, ὥστε ὀλίγος ἀκόμη ἀτμὸς ἂν προστεθῆ μεταβάλλεται αὕτη εἰς βραδίνας ὕδατος, τότε ἢ ἐντύπωσις εἶνε φανερά καὶ ὄντως δυσάρεστος. Διότι τότε περιβαλλόμεθα ὑπὸ ἀτμοσφαιρας σχεδὸν ὑγρᾶς, ἀφαιρούσης ἐν τάχει μεγάλην ποσότητα θερμαντικοῦ ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ὡστε δίκαιον ἔχουσιν οἱ βεβαιούντες ὅτι φρυγοῦσι παρὰ τὰς δηλώσεις τοῦ θερμόμετρον.

Καὶ κατὰ τὸ θέρος ἔτι, τίς δὲν ἠσθάνθη ἐν ὥρᾳ ἐσπερινῇ τὴν ἄκραν ὀροσερότητα τῶν δασῶν, ἐξερχόμενος ἐκ τῆς διακεκαυμένης ἀτμοσφαιρας τῆς πόλεως; Τὸ θερμόμετρον σημειοῖ ὑπὸ τὰ δένδρα θερμοκρασίαν 26 βαθμῶν Κελσίου ὅπως καὶ ἐν τῇ ὁδῷ. Καὶ ὅμως ἢ ἐντύπωσις τῆς ὀρόσου εἶνε τοιαύτη, ὥστε πολλοὶ ἀσθματικοὶ ἐνοχλοῦνται ἐξ αὐτῆς. Διότι ὑπὸ τὰ δένδρα ὁ ἀήρ εἶνε πεπληρωμένος ἐξ ὑγρασίας καὶ ὁ ὑδρατμὸς εἶνε δραστήριον ψυκτικὸν μέσον. Ὅθεν καὶ ἢ ἐν τῷ δάσει διαμονὴ κατὰ τὴν ἐσπέραν εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος.

Τὸ ὑγρὸν ψύχος δὲν σημειοῦται ὑπὸ τοῦ θερμόμετρον· ἐκδηλοῦται μόνον διὰ τοῦ ὑγρομέτρον, τῆς ὀμίχλης καὶ τῆς βροχῆς. Ἀνθρώπος δυνάμε-

νος νὰ ὑποφέρῃ ἐξαίρετα θερμοκρασίαν 10 βαθμῶν κάτω τοῦ μηδενικοῦ, ἀδυνατεῖ νὰ συνήθισθῃ εἰς θερμοκρασίαν 2 βαθμῶν ἄνωθεν τοῦ μηδενικοῦ, ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε λίαν ὑγρὸς. Κατὰ τὴν πρώτην περίστασιν αἰσθάνεται εὐεξίαν, κατὰ τὴν δευτέραν πάσχει, καὶ ὁ λόγος εἶνε ἀπλουστάτος. Ὅταν περιβαλλώμεθα ὑπὸ ἀτμῶν ὕδατος, σχεδὸν ὑπὸ βραδίνας ὕδατος, ἐπειδὴ δὲν εἴμεθα ἰχθύες, τὸ δέρμα μας δὲν λειτουργεῖ κανονικῶς· ἢ ἀναπνοὴ ἐνεργεῖται λίαν ἀτάκτως· διατηροῦμεν ἐντὸς τοῦ στόματος ὅ,τι ἔπρεπε ν' ἀπελαθῆ, τὸ ὕδωρ, τὰ ὄργανικὰ δηλητήρια, τὰ ἀέρια κ.λ.π. Διὰ τοῦτο αἰσθανόμεθα ἀδιαθεσίαν. Ὁ στόμαχος καθὼς καὶ ὁ ἐντερικὸς σωλὴν λειτουργοῦσι κακῶς. Ἐκ τῆς πλάστιγγος ἐξάγεται πάντοτε σχεδὸν κατὰ τὰς τοιαύτας περιπτώσεις, ὅτι τὸ βάρος ἡμῶν εἶνε ηὔξημένον κατὰ 400-500 γραμμάρια. Πρὸς τούτοις ὁ ἀναπνεόμενος ἀέρα περιέχοντα πολὺ ὕδωρ· τὸ σῶμα ἀποψύχεται, τὸ αἷμα δὲν ὀξειδοῦται δεόντως. Τὸ νευρικὸν σύστημα προσβάλλεται· τέλος ἐπέρχεται κατὰστασις ἐξαντλήσεως παρασκευάζουσα τὸν ὄργανισμόν οὕτως ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἀντιστῆ κατὰ τῆς εἰσβολῆς τῶν μικροβίων. Ἀπ' ἐναντίας ὅταν ὁ ἀήρ εἶνε ξηρὸς, τὸ δέρμα λειτουργεῖ ἐντελέστατα, τὸ δὲ νευρικὸν σύστημα παρέχει εἰς τὸν ὄργανισμόν τὴν ἰκανότητα τῆς ἀντιστάσεως. Διὰ τοῦτο ἐν γένει σχεδὸν τὰ δριμύα καὶ ξηρὰ ψύχη ἐπιδρῶσιν αἰσίως ἐπὶ τῆς δημοσίας ὑγείας.

Ἀλλὰ, θὰ μᾶς παρατηρήσωσιν ἴσως: Δὲν βαδίζομεν γυμνοὶ! φέρομεν ἐνδύματα· τὸ δέρμα δὲν ἔρχεται εἰς συνάφειαν μὲ τὸν ἀέρα, ὥστε τί σημαίνει ἂν οὗτος εἶνε ὑγρὸς ἢ ξηρὸς; Ὁ συλλογισμὸς οὗτος εἶνε ἐσφαλμένος.

Ἐν πρώτοις ἔχομεν πάντες ἀνοικτὰς τὰς θύρας, δι' ὧν εἰσέρχεται ὁ ἀήρ, τὸ στόμα, τὴν ρίνα, τὰ ἄκρα τῶν ἐνδυμάτων· ὅθεν ὁ ἀήρ εἰσχωρεῖ πανταχόθεν. Μήπως τὰ ὑποδήματά μας, ὅσον καὶ ἂν μᾶς σφίγγωσι μέχρις ἄλγους ἐνίοτε, δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ διέρχεται ὁ ἀήρ; Ὁ κάλος, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο καὶ ὀδυνηρὸν ἐνίοτε ἐνόχλημα, δὲν εἶνε τάχα, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀρκετὰ προσφυλαγμένον ἐκ τοῦ ἀέρος; καὶ ὅμως τίς ἀγνοεῖ ὅτι οἱ κάλοι προλέγουσι τὴν κακοκαιρίαν; Ὅταν πονῶσιν, εἶνε σημεῖον ὅτι ἐπίκειται βροχή· ὁ κάλος εἶνε εἶδος τι ὑγρασκοπίου. Κατὰ τὴν προσέγγισιν τῆς κακοκαιρίας ἐπικρατεῖ ὑγρασία· τὸ δέρμα ἐξογκοῦται, ἢ ὑγρασία δὲ καὶ ἢ ἐξόγκωσις προξενοῦσι τὸ ἄλγος. Καὶ ὅμως οὐδεὶς φαντάζεται ὅτι ὁ κάλος εἶνε ἐκτεθειμένος εἰς τὴν ἐπιρρῆσαν τοῦ ἀέρος! Ἀρα ὁ ἀήρ διέρχεται καὶ εἰσχωρεῖ πανταχοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον.

Τὸ ἐνδύμα ἄλλως δὲν εἶνε εὐτυχῶς πάντοτε ἀσφαλτῆς προσφύλαξις κατὰ τοῦ ἀέρος. Ὁ ἀήρ διέρχεται διὰ τῶν μᾶλλον πυκνῶν ὑφασμάτων, τὸ δ' ἐνδύμα εἶνε ὑγρασκοπικόν.

Ἀφίνει πάντοτε νὰ διέρχεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον ἢ ὑγρασία, εἶνε δὲ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ψυχραντικόν. Τὸ διάβροχον ὕφασμα καθίσταται ἄριστος ἀγωγὸς τῆς θερμότητος. Ὑπάρχουσι μάλιστα διάφοροι βαθμοὶ ἀπωλείας ἀναλόγως τῆς ποιότητος. Διατείνονται τινες ὅτι ἢ ἀπώλεια εἶνε ὀλιγωτέρα διὰ τῆς χρήσεως τοῦ ἐριούχου τῆς στολῆς τῶν στρατιωτῶν, ἢ διὰ τοῦ ἐριούχου τῆς στολῆς τῶν ἀξιωματικῶν.

Ὡστε οὐδεμία πρέπει νὰ ὑπολείπεται ἀμφιβολία. Ὁ ὑγρὸς ἀήρ διέρχεται διὰ τοῦ περιελάττου τῶν ἐνδυμάτων μας καὶ μᾶς καταψύχει. Ὑπάρχει δὲ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ φυσιολογικοῦ καὶ τοῦ θερμομετρικοῦ ψύχους.

Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι δεόν νὰ προσφυλαττώμεθα ἐκ τοῦ ὑγροῦ ψύχους. Εἶνε ἐπιβουλον καὶ ὅταν ἔτι δὲν εἶνε αἰσθητὸν κατὰ τὸ φαινόμενον εἰς τοὺς ὑγιῶς ἔχοντας· προκαλεῖ ψύξεις σοβαρὰς, τοσοῦτῳ μᾶλλον ὅσῳ ἔνεκα χειρίστης ἐξεως θερμαίνομεν τὰ δωματίά μας ὅπως οὐκ ἀπροσεκτικῶς, καὶ ὅταν τὸ θερμόμετρον σημειοῖ βαθμὸν ὑψηλὸν καὶ ὅταν σημειοῖ βαθμὸν ταπεινόν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ὑπὲρ τὸ δεόν. Ὅθεν ἢ διαφορὰ τῆς θερμοκρασίας ὅταν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ οἴκου μεταβαίνωμεν ἔξω, εἶνε σημαντικὴ καὶ τὸ ὑγρὸν ψύχος μᾶς προσβάλλει. Ἐντεῦθεν αἱ βρογχίτιδες, αἱ πνευμονικαὶ συμφορήσεις, αἱ πνευμονίαι αἱ τόσο συχναὶ ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε ὑγρὸς. Ἐν ὥρᾳ ξηρασίας καὶ τὸ κρυολόγημα εἶνε σπανιώτατον, ἀλλὰ κρυολογοῦμεν πάντοτε σχεδὸν ὅσάκις ὁ καιρὸς εἶνε συννεφώδης καὶ κεκορεσμένος ὑπὸ ὑδρατμῶν.

Ἰδίως κατὰ τὰς βροχερὰς ἢ ὀμίχλωδεις ἡμέρας πρέπει νὰ φέρωμεν, μεθ' ὅλην τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν, ἐνδύματα βαρῆα καὶ θερμὰ καὶ νὰ προσέχωμεν ὥστε νὰ μὴ κρυώσουν οἱ πόδες μας.

Εἰς τὸ ἐξῆς λοιπὸν πρέπει νὰ παρατηρήτε καὶ τὸ ὑγρομέτρον ὅσον καὶ τὸ θερμόμετρον ἢ τὸ βαρόμετρον, νὰ ἔχετε δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἢ θερμοκρασία εἶνε κινδυνώδεστέρα διὰ τὸν ἄνθρωπον, καὶ μάλιστα διὰ τὸν ἡλικιωμένον, ὅταν εἶνε 3 ἢ 4 βαθμοὺς ὑπεράνω τοῦ μηδενικοῦ, ἀλλὰ μετὰ ὑγρασίας 90⁰/₁₀₀, ἢ ὅταν εἶνε 6 ἢ 7 βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενικοῦ, ἢ δὲ ὑγρασία εἶνε μόνον 60⁰/₁₀₀.

Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω ἐν τέλει: προσφυλάττεσθε ἀπὸ τοῦ ὑγροῦ ψύχους.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ

Εἰς μίαν γωνίαν μεγάλης παρισινής λεωφόρου ἐκλήθητο γέρον καστανοπόλης. Δωδεκαετῆς παιδίον, φοιτῶν εἰς τὸ παρακείμενον Λύκειον Καρνῶ, διήρχετο καθημερινῶς πρὸ τοῦ πυρῶνου τοῦ καστα-

νοπόλου, ἴστατο ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα καὶ ἠγόραζε τακτικῶς κάστανα δέκα λεπτῶν. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἐλάμβανεν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ πωλητοῦ τὰ κάστανα, εἶδεν ὅτι ἢ ὄψις τοῦ ἤτο περιλύπος καὶ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Συγκινηθεὶς ὁ μαθητῆς ἐρωτᾷ τὸν καστανοπόλην τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του, ἐκεῖνος δὲ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του, λησμονῶν τὴν τρυφερωτάτην ἡλικίαν τοῦ πελάτου του, ἐκμυστηρεύεται ἐν ἐκτάσει τὰ κατὰ τὸν ἐλεεινὸν βίον του.

Πολυμελῆς οἰκογένεια καὶ δυσβάστακτα βάρη, ἀσθένεια καὶ κακὴ τύχη τὸν κατήνησαν εἰς τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν. Δὲν εἶχε πλέον χρήματα ν' ἀγοράσῃ οὐδ' ἓνα σάκκον καστανῶν ἀπὸ τὸν ἔμπορον, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐπρομηθεύετο μέχρι τοῦδε τοιαῦτα, ἐπομένως καὶ ἢ τελευταία αὕτη ἐργασία, τὸ τελευταῖον τοῦτο στήριγμα, ἐμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐκλείψῃ. Ὁ ἰδιοκτήτης θὰ τὸν ἐξώσῃ ἐκ τῆς πτωχικῆς οἰκίας του, ἐντὸς ὀκτώ ἢ δέκα ἡμερῶν, ὅτε λήγει ἢ προθεσμία τοῦ ἐνοικίου.

— Χρεωκοπία, χρεωκοπία! — ἔκραζε περιλύπως ὁ καστανοπόλης. — Ναι, χρεωκοπία! Καὶ ἢ χρεωκοπία διὰ πέντε φράγκα εἶνε χειροτέρα παρὰ δι' ἐν ἑκατομύριον!

Ὁ μαθητῆς, συγκινημένος μετέβη εἰς τὸ σχολεῖόν του, ἔσπευσε δὲ ν' ἀνακοινώσῃ ἐν λεπτομερεῖᾳ πρὸς τοὺς συμμαθητὰς του τὴν μέλλουσαν καταστροφὴν τοῦ δυστυχῶς ἀθρώπου. Ἡ μαθητικὴ ἡλικία εἶνε ἐκεῖνη, καθ' ἣν βλαστάνουν τὸ πρῶτον αἱ τρυφεραὶ συγκινήσεις καὶ τὰ γενναῖα αἰσθήματα. Εὐθὺς ἀπερασίθη παμψηφεί ἢ σωτηρία τοῦ καστανοπόλου. Ἀγαλλίασις κατέλαβεν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν αἴθουσαν τῆς παραδόσεως ἐπὶ τῷ προσεγγεῖ γεγονότι, τὸ δὲ μᾶθημα διεξήχθη μετὰ τινος ταρχῆς. Ἐνεργεῖται ἔρνος, καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ μαθηταὶ προαγοράζουσι ἰκανὴν ποσότητα καστανῶν. Μετὰ τὴν παρέδωσιν, οἱ ἐξωτερικοὶ μαθηταὶ μεταβαίνουσι ἀθροοὶ εἰς τὸν καστανοπόλην ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ νεκροῦ συμμαθητοῦ τῶν, τοῦ αὐτοῦ τῆς φιλανθρώπου ἐκείνης πράξεως, καὶ ὅλοι προμηθεύονται κάστανα.

Οὕτως ἢ χρεωκοπία ἀποσοβεῖται. Ὁ εὐεργετῆς μαθητῆς ὑποχρεοῖ τὴν οἰκογένειάν του ν' ἀγοράσῃ κάστανα παρὰ τοῦ πωλητοῦ ἐκεῖνου· τὸ αὐτὸ πράττουσι καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν συμμαθητῶν του.

Τοιοῦτοτρόπως χάρις εἰς τὴν καλὴν καρδίαν ἐνὸς παιδίου, γέρον οἰκογενειάρχης ἐσώθη ἐκ τῆς συμφορᾶς.

ΓΝΩΜΑΙ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΝ

Πολλοὶ ἀληθῶς εἶνε οἱ κίνδυνοι τοῦ πλουσίου, κίνδυνοι φοβερίζοντες καὶ αὐτὴν τῆς πολιτείας τὴν σωτηρίαν, πολὺ πλέον παρ' ὅ,τι δύναται νὰ τὴν βλάψωσιν αἱ ἀδικαίαι τῶν πενήτων.

Κορῆς —
Διὰ τῆς ἐργασίας πρὸ πάντων μορφοῦται ὁ πρακτικὸς χαρακτῆρ. Ἡ ἐργασία εἶνε ἢ μήτηρ

τῆς ὑπακοῆς, τῆς ἐγκρατείας, τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς ἐπιμονῆς. Αὕτη καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἐπιδέξιον εἰς τὸ ἐπάγγελμά του καὶ τὸν διδάσκει συγχρόνως πῶς νὰ διεξάγῃ ὅλα τὰ τοῦ βίου. Σμῆλὶς

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ὁ Γουλιέλμος καὶ ἡ φυτοφαγία.

Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος παρεκάθισεν ἐσχάτως εἰς συμπόσιον φυτοφάγων. Ἐτίμησε δὲ τὰ φαγητὰ αὐτῶν μὲ μεγάλην ὄρεξιν καὶ εἰς τὰ ἐπιδόροια ἀπηύθυνε τὴν ἐξῆς προσφώνησιν : «Κύριοι, τὸ δεῖπνόν σας εἶνε ἐξαιρετόν. Ὅλα αὐτὰ τὰ χόρτα ἦσαν μαγειρευμένα μὲ πολλὴν τέχνην. Θὰ διατάξω νὰ ἐτοιμάζουσι παρόμοια τοιαῦτα καὶ εἰς τὴν τράπεζάν μου, ἀλλὰ . . . μὲ κρέας!»

Παράδοξος διαθήκη.

Παράδοξος διαθήκη ἀνεγνώσθη ἐσχάτως εἰς Πράγαν. Ἀπέθανεν ἐκεῖ καθηγητῆς τῆς χημείας καὶ τύπος ἰδιόρρυθμος σοφοῦ καὶ ἀρχαιολόγου. Δὲν εἶχεν οὔτε οἰκογένειαν, οὔτε τέκνα, οὔτε φίλους, καὶ ἡ μόνη του συναναστροφή ἦσαν τὰ βιβλία καὶ τὰ ὄργανα τοῦ σπουδαστηρίου του. Τὴν περιουσίαν του, ἔκ φράγκων 75,000 περίπου, ἐληροδότησεν εἰς τὸ ἐθνικὸν μουσεῖον τῆς Πράγας, ὅπως καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ πράγματά του ὑπὸ τὸν ἐπόμενον ὄμως ὄρον : Τὰ ἐπιπλά του, τὰ σκεῦτά του, τὰ ἐνδύματα, αἱ εἰκόνες, ἡ βιβλιοθήκη, αἱ ἐπιστολαὶ, τὰ χειρόγραφα, τὰ ἐργαλεῖά του καὶ πᾶν ὅ,τι τῷ ἀνήκε, παραγγέλλει νὰ θεθῶσιν ἐπιμελῶς καὶ νὰ κλεισθῶσιν ἐν τοῖς κιβωτίων, τὰ ὅποια θὰ φυλάττωνται ἐν τῷ μουσεῖῳ καὶ θ' ἀνοιχθῶσι μετὰ διακόσια ἔτη. Τῷ 2101 ὅλα ταῦτα θὰ ἐκτεθῶσιν εἰς ἰδιαιτέρην αἴθουσαν, ὅπως οἱ ἄνθρωποι τῆς γενεᾶς ἐκείνης λάθωσιν ἰδέαν τῶν ἡθῶν καὶ τοῦ βίου ἐνὸς σοφοῦ κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα.

Αἱ δυνέπειαι τοῦ διαζυγίου.

Τὰς δεινάς συνεπείας τοῦ διαζυγίου ἀποκαλύπτει στατιστικὴ καταρτισθεῖσα ἐσχάτως καὶ δημοσιευθεῖσα ὑπὸ γερμανοῦ ἰατροῦ. Ἐπὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου ἐγένοντο εἰς Πρωσίαν αὐτοκτονίαι 348 γυναικῶν ἐγγάμων καὶ 785 γυναικῶν διεζευγμένων. Ἡ ἀναλογία εἶναι πολὺ βρυσυτέρα διὰ τοὺς ἄνδρας. Ἐδεδεικνύθησιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πληθυσμοῦ 286 αὐτοκτονίαι ἀνδρῶν συζώντων μὲ τὰς γυναῖκάς των καὶ 2894 ἀνδρῶν διεζευγμένων. Τὸ διαζύγιον ἄγει καὶ εἰς τὴν παραφροσύνην, ἀποδεικνύει δὲ τοῦτο τὸ φρενοκομεῖον τῆς Βυρτεμβέργης, ὅπου ὑπάρχουσι 3074 φρενοβλαβεῖς διεζευγμένοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀπέναντι 283 ἐγγάμων, 460 ἀγάμων καὶ 676 χήρων.

Τὸ ἐνεχυροδανειστήριον τῆς Βιέννης.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκος Ἰωσήφ παρέστη ἐσχάτως εἰς τὰ ἐγκαίρια μεγαλοσπεροῦς ἐνεχυροδανειστηρίου, τὸ ὅποιον ἀνήγειρεν ἡ δημοκρ-

χία τῆς Βιέννης. Προσφώνων εἶπεν : «Εἰσέρχομαι μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος εἰς τὰς αἰθούσας ταύτας. Τὸ ἐνεχυροδανειστήριον εἶναι ἴδρυμα, τὸ ὅποιον οἱ πατέρες ἡμῶν συνέστησαν καὶ ἀνέπτυξαν λίαν εὐεργετικῶς ὑπὲρ τῶν ἀπόρων τάξεων τοῦ βιενναίου πληθυσμοῦ. Ἐλπίζω ὅτι αἱ ἐργασίαι τοῦ ἰδρύματος θ' ἀποβῶσι πρὸς ἀγαθὸν τοῦ λαοῦ, καὶ ὅτι θὰ ἐπιτευχθῇ ὁ ἐξ ἐλοκλήρου φιλανθρωπικὸς σκοπὸς του». Πραγματικῶς τὸ ἐνεχυροδανειστήριον ἐν Βιέννῃ εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ σπουδαιότατα δημόσια ἰδρύματα ἔχον ἀπειράριθμον πελατεῖαν. Μεταξὺ ἄλλων περιέργων ἀναφέρεται καὶ τὸ ὅτι πολλοὶ ἐνεχυράζουσι ἐκεῖ τὰ χειμερινὰ ἐνδύματά των κατὰ τὸ θέρος καὶ τὰ θερινὰ κατὰ τὸν χειμῶνα.

Σύλλογος ὑπὲρ τῆς ἀϋπνίας.

Ἰδρῦθη ἐν Σικάγῳ παράδοξος σύλλογος, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ἀϋπνίαν. Τὰ μέλη ὑποχρεοῦνται νὰ μὴ κοιμῶνται περισσώτερον τῶν τεσσάρων ὥρῶν κατὰ τὸ ἡμερονύκτιον, νὰ ἐπιβάλλωσι δὲ τὸν ἀνώτατον αὐτὸν ὄρον τοῦ ὕπνου καὶ εἰς τὰ τέκνα των, ὅσοι ἔχουν τοιαῦτα. Κατὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ σωματείου τούτου ὁ πρόεδρος εἶπε τὰ ἑξῆς : «Ἀφ' οὗτου περιώρισα εἰς τέσσαρας ὥρας τὸν ὕπνον μου, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου δραστηριώτερον καὶ πλεόν ἢ ἄλλοτε ὑγιᾶ. Ἐκατομμύρια ἀνθρώπων καταστρέφουσι τὸν βίον καὶ τὸ μέλλον των παραδιδόμενοι εἰς μακρὸν καὶ ἀνωφελεῖ ὕπνον. Τὸ τοιοῦτον εἶναι σημεῖον ἀδρανείας καὶ ἀνηθίας».

Ἡ λύκαινα τῆς Ρώμης.

Ἡ λύκαινα, τὴν ὁποίαν ἡ δημοκράτεια τῆς Ρώμης συντηρεῖ ὑπὸ τὴν κλίμακα τοῦ Καπιτωλίου εἰς ἀνάμνησιν τοῦ μύθου τοῦ Ρωμύλου, ἀπέθανεν αἰφνης. Ἐκαλεῖτο Μίνα. Ὁ δήμαρχος τῆς Ρώμης διέταξε νὰ κομίσωσι ἀμέσως ἄλλην λύκαιναν εἰς ἀντικατάστασίν της.

Ἐκατονταετηρὶς ποιητοῦ.

Ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ Βίκτωρος Οὐγκιῶ θὰ ἑορτασθῇ τὴν 25ῃν τοῦ προσηχοῦς Φεβρουαρίου. Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἀπεράσισε νὰ παρασταθῇ ἐν σώματι εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τῆς ἑορτῆς ταύτης. Πρὸς τούτους ἡ Ἀκαδημία προεκήρυξε διαγωνισμὸν ἐκ τετρακισχιλίων φράγκων διὰ τὴν σύνθεσιν τοῦ καλλίστου ποιήματος πρὸς ἐξύμνησιν τοῦ ποιητοῦ.

Γυναῖκες ψιφίζουσαι.

Αἱ γυναῖκες μετέσχον ἐσχάτως τῶν ἐκλογῶν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τῆς Χριστιανίας. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲ τῆς συμμετοχῆς ταύτης τῶν γυναικῶν τῆς Νορβηγίας εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα μετέτρεψε τὴν πλειονοψηφίαν ἀπὸ συντηρητικῆς εἰς φιλελεύθερον. Εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἐπὶ παραδείγματι, συνήθης εἶναι ἡ εἰς τὰς ἐκλογὰς τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν συμμετοχὴ τῶν γυναικῶν.